

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ,
 ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ, ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ 10 ΧΡΟΝΩΝ
 ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΑΝΤΩΝΙΟ

*τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ,
 Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπί τῶν αἰρέσεων.*

Τόν μακαριστό πατέρα Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο συνήντησα γιά πρώτη φορά κατά τήν διάρκεια Συνάξεως Κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στήν Ἱερά Μονή Πεντέλης. Μέχρι τότε τόν γνώριζα μόνον ἀπό τίς ἐπιστολές πρὸς τοὺς ἀποδήμιους κληρικούς τῶν κοινοτήτων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου κι ἐγώ ὑπηρετοῦσα μέχρι τό 1976 καί ἀπό τό πρῶτο βιβλίο του «Ξένος ἤμην», τό ὁποῖο μοῦ εἶχε ἀποστείλει. Τότε, τέλος τοῦ 1977, εἶχε ἀρχίσει μιά σειρά σεμιναρίων γιά κληρικούς μέ στόχο τήν ἀγιογραφική κατάρτισή τους στήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων πού δημιουργοῦσε ἡ ἔντονη δραστηριότητα τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Στό τέλος ἑνός ἀπ' αὐτά τά σεμινάρια, τά ὁποῖα κι ἐγώ παρακολουθοῦσα, μέ πλησίασε καί μοῦ ζήτησε ἄνθά ἤθελα νά συνεργασθῶ μαζί του στό εἰδικό Γραφεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Αὐθόρμητα

δέχθηκα ἀμέσως τήν κλήση του καί ἔκτοτε ἔμεινα κοντά του, στήν ἀρχή ἐθελοντικά καί στή συνέχεια ὡς τακτικός συνεργάτης του, μέχρι τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας του.

Ἡ μαθητεία μου κοντά του ὅλα αὐτά τά χρόνια ἐξελίχθηκε σέ μιά βαθειά ἐκτίμηση καί ἀναγνώριση τῶν πολλῶν χαρισμάτων του. Ὅποιος τόν ἐγνώρισε ἀπό κοντά καί πραγματικά, μπορεῖ ἀνεπιφύλακτα νά ὁμιλήσει γιά τήν ἀναμφισβήτητη πνευματική, θεολογική, ἐπιστημονική, κοινωνική, συγγραφική, ὀργανωτική, διανοητική καί ἠθική ἀξία καί συγκρότηση αὐτῆς τῆς σύγχρονης χαρισματικῆς Ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος. Ἐνας δεσμευτικός θαυμασμός τραβοῦσε τοὺς συνεργάτες του γύρω του στόν δύσκολο καί ἐπικίνδυνο τομέα τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων, πού δημιουργεῖ ἡ δραστηριότητα τῶν ποικιλιώνων

νεοφανῶν αἰρέσεων καί παραθηρησκευτικῶν ομάδων.

Ἡ ἀγωνία τοῦ π. Ἀντωνίου ὅτι «χάνονται ψυχές» μποροῦσε νά γίνει κατανοητή καί ἀποδεκτὴ μόνον ἀπὸ ὄσους ἐγνώριζαν πραγματικά τὸ πρόβλημα καί γι' αὐτὸ συνωστίζονταν γύρω του σέ μιὰ ἄμιλλα προσφορᾶς καί συμπαραστάσεως.

Δέν ἔλλειψαν βεβαίως καί ἐκεῖνοι πού τὸν παρεξήγησαν καί τὸν ἔκριναν γιὰ ὑπερβάλλοντα ζῆλο, γιατί δέν κατόρθωσαν ἢ δέν θέλησαν νά μποῦν στήν καρδιά τοῦ προβλήματος καί νά ἐκτιμήσουν ὀρθά τίς πραγματικές διαστάσεις του.

Στά δεκαεννιά χρόνια πού συμπορεύτηκα μαζί του στόν ἀγῶνα καί στήν ἀγωνία, ὑπῆρξαν στιγμές ἰδιαίτερης δοκιμασίας γι' αὐτόν. Ὅμως, τὸ ψυχικὸ σθένος αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ στό σῶμα, ἀλλά δυναμικοῦ καί μαχητικοῦ λευίτου, ἦταν ἀπαράμιλλο. Εἶχε τὴν ἰκανότητα αὐτὸ τὸ ἀεικίνητο ράσο νά ξεσηκώνη, νά ἀπασχολῇ συγχρόνως πολλὰ ἄτομα, νά συντάσῃ μὲ ἄνεση ἐμπεριστατωμένα κείμενα, νά ἀντιλαμβάνεται μὲ ταχύτητα τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων, νά διεισδύῃ μὲ λεπτότητα σκέψεως στά νοήματα τῆς Θείας Ἀλήθειας. Οἱ ταλαιπωρημένοι καί ἀσθενικοὶ φυσικοὶ ὀφθαλμοὶ του διέβλεπαν καί προέβλεπαν καταστάσεις καί κινδύνους καί ἀνέλυαν πρόσωπα καί πράγματα.

Ἡ διαίσθησή του καί ἡ ὀξεία πνευματικὴ του ὄσφρηση ἐνετόπιζαν ἀκόμη καί τίς πιό λεπτές ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καί Παράδοση καί τὸν ἔκαναν ἀνυποχώρητο.

Συνεδύαζε τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς οἰκονομίας. Ἦταν αὐστηρὸς στὴ ζωὴ του, αὐστηρὸς στὴ χρῆση καί στὴν ἀξιοποίηση τοῦ χρόνου, ἀλλά καί στὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα.

Εἶχε ἀγωνία γιατί τὰ προβλήματα πληθύνονταν καί ἡ ἀπειλή μεγάλωνε, ἐνῶ ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τοῦ «καυτοῦ», ὅπως ἔλεγε, προβλήματος ἦταν ἀνεπαρκῆς καί ὁ χρόνος πού ἀφιέρωνε γι αὐτὸ τοῦ φαινόταν πάντοτε

ὀλίγος. Ἔβλεπε ὅτι «ψυχές χάνονται» κι ἔπεφταν σέ ἐγκληματικά χέρια «ληστῶν», «ἐμπόρων ἐλπίδας» καί ὅτι εἶχαν ἄμεση ἀνάγκη φιλανθρωπίας τοῦ Χριστοῦ. Ἔλεγε συχνά: Μερικοὶ νομίζουν ὅτι φιλανθρωπία εἶναι νά ἐνδιαφερθῆς μόνον γιὰ τίς ὑλικές καί οικονομικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Δέν καταλαβαίνουν ὅτι φιλανθρωπία εἶναι καί τὸ νά φροντίσης τίς πνευματικές καί ψυχικές τους ἀνάγκες καί νά γιαιτρέψης τίς πληγές πού οἱ αἰρέσεις καί ἡ πλάνη τούς προξένησαν στὴν ψυχή.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἐμελέτησε πολὺ τὴν Ἁγία Γραφή καί τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί ἐδίδαξε σέ ὅλους μας τὴν ἀναγκαιότητα νά ἐντρουφοῦμε στίς ἀστήρευτες αὐτές πηγές τῆς Ἀλήθειας. Γιὰ νά προχωρήσῃ στὴν ἀναίρεση τῆς πλάνης ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν «ὀριοθέτηση» ὅπως ἔλεγε τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Ἡ ἀνόθευτη Ὁρθόδοξη πίστη ἦταν ὁ γνώμονας πάντοτε τὸν ὁποῖο μετροῦσε κάθε ξενόφερτη ἢ νέα διδασκαλία. Κι ἀλλοίμονο ἂν ἔβγαινε λειψή. Τότε χωρὶς δισταγμὸ τὴν ἐχαρρακτῆριζε ὡς «ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη» καί ἐπικίνδυνη.

Νομίζω, ὅτι γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τίς αἰρέσεις καί τίς παραθηρησκευτικές ὀργανώσεις θά εἶναι «φωνὴ Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου». Καί νομίζω ὅτι δέν ὑπερβάλλω ὑποστηρίζοντας ὅτι ἐμεῖς οἱ «παραιεπιπόμενοι», ἂν θέλωμε νά μιλάμε σωστά σ' αὐτόν τὸν εὐαίσθητο ποιμαντικὸ τομέα πρέπει νά μιλάμε «κατὰ Ἀλεβιζόπουλον».

Ἐκεῖνος εἶχε χαράξει τὸν δρόμο τόσο γιὰ τὴν προληπτικὴ, ὅσο καί γιὰ τὴν θεραπευτικὴ ἀντιμετώπιση τῆς μάλιστα τῶν αἰρέσεων.

Τὸ ἀπολογητικὸ του ἔργο εἶναι ἀνεκτιμήτου ἀξίας καί εἶναι ἀνεγνωρισμένο διεθνῶς. Τὰ βιβλία του θά ἀποτελοῦν γιὰ πολλὰ χρόνια βασικὸ τμῆμα τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς καί διεθνοῦς ἀντιαιρετικῆς βιβλιογραφίας καί πολὺτιμα βοηθήματα πού πρέπει νά συνοδεύουν κάθε ποιμένα καί κάθε ἐνορία στό ποιμαντικὸ ἔργο τους.

Ἡ βαρύτητα, ἡ ἀποτελεσματικότητα καί ἡ δύναμη τοῦ ἔργου τοῦ π. Ἀντωνίου βεβαιώνεται καί ἀπό τήν στάση τῶν αἰρετικῶν ομάδων ἀπέναντί του. Τούς ἀφαιροῦσε τά προσωπεῖα καί φανέρωνε τά πραγματικά τους πρόσωπα. Γι' αὐτό καί οἱ πλέον ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους ομάδες συσπειρώθηκαν καί συνεμάχησαν ἄνομα ἐναντίον του. Ὁ π. Ἀντώνιος ἔγινε γι' αὐτούς ὁ κύριος στόχος τῆς λυσσαλέας ἐπιθέσεώς τους. Νόμισαν ὅτι πλήττοντας αὐτόν θά πλήξουν τό ποιμαντικό ἔργο τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας. Τόν κατηγοροῦσαν, τόν συκοφάντησαν, τόν λασπολόγησαν, τόν εἰρωνεύτηκαν, τόν ἐχλεύασαν, οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσο ἔβλεπαν ὅτι ὁ λόγος του οἰκοδομεῖ τίς κλονισμένες καρδιές καί ξυπνάει τίς πλανημένες καί στηρίζει τό Ὁρθόδοξο φρόνημα, τόσο ἐνίσχυναν τήν λυσσαλέα τακτική τους ἐναντίον του. Ἀκολούθησαν οἱ μηνύσεις, οἱ ἀγωγές καί οἱ ἀπειλές, ἀκόμη καί γιά τήν φυσική του ἐξουδετέρωση. Ἐπεδίωξαν νά τόν διαβάλουν, νά τόν ἀπομονώσουν, ἀκόμη καί ἀπό τήν ἴδια τήν Ἐκκλησία καί νά μειώσουν τήν ἐμπιστοσύνη μέ τήν ὁποία Αὐτή καί ἰδιαίτερα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. κ. Σεραφεῖμ τόν περιέβαλαν. Δέν τό ἐπέτυχαν ὁμως, διότι ἡ Ἐκκλησία ἔτρεφε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν καί τήν ἀνανέωνε συνεχῶς, γιατί ὅ,τι ἔκανε ἐκεῖνος τό ἔκανε κατ' ἐντολή καί ἐξουσιοδότηση τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ π. Ἀντώνιος, ἀκόμη καί ὅταν ἡ εὐθραυστη ὑγεία του ἄρχισε νά κλονίζεται σοβαρά, δέν πτοήθηκε, ἀλλά μέχρι τήν τελευταία στιγμή ἐχάρασε τήν πορεία καί κατηύθυνε τό ἔργο πού ὁ ἴδιος εἶχε θεμελιώσει.

Σάν Ἱερεὺς καί λειτουργός τοῦ Ὑψίστου ὁ π. Ἀντώνιος ἀνέπτυξε κυρίως τό χάρισμα τοῦ λόγου καί τῆς διδαχῆς. Ὁ λόγος του ἦταν «τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν». Κάλιστα θά μπορούσε νά ἐπαναλάβῃ ὁ π. Ἀντώνιος τούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «οὐ γάρ ἀπέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφία λόγου, ἵνα μή κενωθῆ ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. α' 17).

Ἀλλά καί στόν τομέα τῆς θείας λατρείας, καίτοι δέν τό ἔδειχνε ἦταν πολύ φιλακόλουθος καί συνέδεε κάθε δραστηριότητα μέ τήν θεία λατρεία, καί ἰδιαίτερα τήν θεία λειτουργία, μέσα στήν ὁποία ἐνέτασσε βαπτίσεις, χρίσματα, ἐπανεντάξεις στήν Ὁρθοδοξία. Ἦταν συνεσταλμένος ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου καί ἐθεωροῦσε τήν θεία λατρεία καί τήν ἐνοριακή ζωὴ πρωτεύοντα παράγοντα στήν ποιμαντική δραστηριότητα τοῦ ποιμένου.

Κατακλείοντας τό ἀφιέρωμα τοῦτο τῆς εὐγνωμοσύνης μου, τῆς ἀγάπης μου, τῆς ἀφοσιώσεώς μου καί τοῦ σεβασμοῦ μου πρὸς τήν φωτισμένη καί φωτεινὴ προσωπικότητα τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, τοῦ ποιμένου, τοῦ θεολόγου, τοῦ ἀπολογητοῦ πατρός, τοῦ κοινωνικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ ἐργάτου, τοῦ λευίτου, τοῦ οἰκογενειάρχου καί τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐγνώρισα ἀπό κοντά γιά μία περίπου εἰκοσαετία, ἐπιθυμῶ νά καταθέσω τήν ἀκόλουθη μαρτυρία καί βεβαιότητα:

Ὁ π. Ἀντώνιος, στόν βραχὺ χρόνον τῆς ἐπιγείας ζωῆς του προσέφερε τόν ἑαυτό του ὀλόκληρο «θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ» (Ρωμ. ιβ' 1). Ἐθυσίασε ὅλα τά ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου γιά τήν δόξα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του. «Ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως» (Β' Κορ. ια' 23). «Ἡ ἐπισύστασις του ἢ καθ' ἡμέραν» καί ἡ ἀγωνία του ἦταν «ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Β' Κορ. ια' 28).

Οἱ ἀσθενικές σωματικές δυνάμεις του κατανικοῦσαν τίς συντονισμένες καί συγκροτημένες νομικές καί ἄλλες παγίδες καί μεθοδεύσεις τοῦ μετασχηματιζομένου σέ «ἄγγελον φωτός» πατρός τῆς πλάνης (Β' Κορ. ια' 14). Γιά νά ἐπαληθευθῇ ἀκόμη μιά φορά τό ἀδιάψευστο στόμα τοῦ Κυρίου, ὅταν διαβεβαιώνη γιά τούς ἀξιούς ἐργάτες τοῦ Ἀμπελῶνος Του ὅτι «ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ' 9). Ἦταν μιά ζωντανὴ ἐπιβεβαίωση τῶν λόγων τοῦ Παύλου, ὅτι «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13).

Ὁ π. Ἀντώνιος «θέατρον ἐγενήθη τῷ κόσμῳ» (Α' Κορ. δ' 10), ἔγινεν «μιωρός καί ἄτι-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ¹

(Α' μέρος)

Ἡ «Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς» σέ συνεργασία μέ τήν «Ἐταιρείαν τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ἐτέλεσε τό Φιλολογικό Μνημόσυνο τοῦ ἀοιδίμου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου τήν 19^η Ἰουνίου 1996, ἡμέρα Τετάρτη καί ὥρα 19:30 εἰς τήν Αἴθουσα Τελετῶν τῆς Ἐταιρείας.

Ἐπί τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπό τῆς

ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου γέροντος τῆς Π. Ε. Γ., π. Ἀντωνίου, ἀναδημοσιεύουμε ἀπό τό «ΑΦΙΕΡΩΜΑ», πού εἶχε ἐκδοθεῖ καί κυκλοφορήσει τότε, τίς εἰσηγήσεις πού ἔγιναν στό Φιλολογικό Μνημόσυνο πρὸς τιμὴν του.

Προλεγόμενα².

... Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, συμ-

1. Απόσπασμα ἀπό τό βιβλίον «Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος. Ἀφιέρωμα», ἔκδοση «Ἀθήνα 1997».

2. Εἰσηγήση τοῦ Προέδρου τῆς «Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ», κ. Νικολάου Μπρατσιώτη.

μος ἐν Χριστῷ» (Α' Κορ. δ' 10). Ἀκολούθησε τόν δρόμον τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καί τῶν ἀπολογητῶν, οἱ ὅποιοι «ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθησαν διὰ Χριστόν» (Α' Κορ. δ' 12).

Γιά ὄλους αὐτούς τοὺς λόγους καί γιά πολλοὺς ἄλλους, ὁ ἀειμνήστος καί μακαριστὸς γέροντας π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ἀσφαλῶς ἐντάσσεται στοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ὅτι «πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ι' 32). Ἀσφαλῶς ἐντάσσεται στὸν ἕνατον μακαρισμὸν τοῦ Κυρίου, ὅτι «μακάριοι ἔστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ» (Ματθ. ε' 11). Ἀσφαλῶς ἀκόμη ἐντάσσεται στὴν διαβεβαίωση τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου ὅτι «ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν» (ε' 19-20). Καί ὁ π. Ἀντώνιος ἐπέστρεψεν ἐκ «πλάνης ὁδοῦ» ὄχι μόνον μία ἀλλὰ χιλιάδες ψυχές.

Τό πού καί πῶς καί πόσο ὁμολόγησε τόν Χριστόν ὁ π. Ἀντώνιος, τό πῶς καί ἀπό ποι-

οὺς καί πόσο «ὠνειδίσθη», τό ποιούς καί πόσους «ἐπέστρεψεν ἐκ πλάνης», οἱ ἴδιοι οἱ πράξαντες ἢ οἱ εὐεργετηθέντες θά ὁμολογήσουν ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου καὶ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ κατὰ τήν κοινήν Ἀνάστασιν. Ἐμεῖς ἔχομε τήν βεβαιότητα ὅτι «τόν καλόν ἀγῶνα ἠγωνίσται» γι' αὐτό «ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής» (Β' Τιμ. δ' 8).

Ἐπί τοῦ παρόντος, ἡ φωτεινὴ προσωπικότητα καί τό πολύτιμο καὶ ὀγκῶδες συγγραφικὸ ἔργον τοῦ π. Ἀντωνίου θά φωτίζουν τόν δρόμον μας, θά καθοδηγοῦν τίς πράξεις μας, θά παραδειγματίζουν τήν συμπεριφορὰ μας, θά ἐνισχύουν τίς προσπάθειές μας, θά ἐλκύουν καὶ θά σώζουν τίς διψασμένες ψυχές καὶ θά ἀποθαρρύνουν τοὺς ἐπιβουλευτὲς τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ἄς ἀναπαύεται μακαρίως τό ἀνήσυχο πάντα πνεῦμα του «ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ» (Ἀποκ. ιδ' 13) «ἐνθα πάντων ἐστί τῶν εὐφραινομένων ἢ κατοικία» καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, στὸν Ὅποῖον ἀφιέρωσε ὀλόκληρη τήν ζωὴ του ἅς στεφανώσῃ τόν «καλόν ἀγωνιστήν» π. Ἀντώνιον Ἀλεβιζόπουλον μέ τόν «στέφανον τῆς ζωῆς».

μερίζεται τό πένθος τῆς οἰκογενείας του. Εἶναι καί ἰδική τῆς ἢ ἐπί τῆ ἐκδημίας του ὀδύνη τῶν χιλιάδων πνευματικῶν του τέκνων καί μάλιστα τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ εὐτυχήσαντος νά τόν ἔχη πνευματικόν του Πατέρα...

Ἐκτιμᾷ ἡ Ἐταιρεία ὡς λίαν σημαντικήν τήν προσφορᾶν τοῦ θερμουργοῦ π. Ἄντωνίου Ἀλεβιζοπούλου πρὸς τόν Ὁρθόδοξον λαόν καί θέλει νά ἐξάρῃ τό ὑψηλόν φρόνημα τοῦ τιμωμένου ἀνδρός, τό ἀκατάβλητον σθένος του, τήν μέχρι αὐτοθυσίας ἐμμονήν του εἰς τόν εὐγενέστατον ἀδιάκοπον ἀγῶνα του διά τήν υπεράσπισιν τῆς ἁγίας μας πίστεως, τήν ἐπιστροφὴν εἰς αὐτήν τῶν πλανηθέντων καί τήν διά παντός μέσου περιφρούρησιν τῶν πιστῶν ἀπό πάσης ἐπιβουλῆς.

Μήπως δέν ὀμιλεῖ περὶ τῆς σπουδαίας σημασίας τοῦ ἔργου τοῦ μακαριστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου μας, ἢ μέχρι ἐσχάτων, ἐξαπολύομενη ἐναντίον του λυσσαλέα ἐπίθεσις τῆς δυνάμεως τοῦ σκότους, μετά τῶν ποικιλωνύμων συνεργῶν τῆς καί τῶν ἑτεροκλήτων συμμάχων των; Διεπίστωναν τήν ἀνατρεπτικήν διά τά σχέδιά των, πράγματι καταλυτικήν παρουσίαν τοῦ π. Ἄντωνίου. Ἦσθάνοντο ὅτι ἡ δραστηριότης του ἀποβαίνει ὀλεθρία διά τό ἔργον των. Ἐφριπτον διά τό ἄπλετον φῶς τῆς ἀληθείας, τήν ὁποίαν ἐξέφραζεν ὁ εὐθραυστος, ναί, ὁ ἰσχνός καί φιλάσθενος καί μικρός τό δέμας, ὁ καρτερικός, ὁ λεοντόκαρδος, ὁ ἀνεξίκακος, ὁ ἠρωϊκός π. Ἄντωνιος, ὁ ἐνδυναμούμενος καί τελειούμενος ἐν ἀσθενείᾳ διά τῆς Θείας Χάριτος...

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀποτίνει εὐλαβῶς εὐγνώμονα φόρον τιμῆς πρὸς τόν ἀοίδιμον π. Ἄντωνιον Ἀλεβιζόπουλον. Συλλυπεῖται μετά τῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας του. Τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν ἐρίτιμον κυρίαν Ἄντωνίαν π. Ἄντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, τήν σύντροφον, συνεργόν καί σῶφρονα συμπαραστάτιν του, τήν ὑπογραμμὸν πρεσβυτέρας. Δέεται εἰς τόν Παντοδύναμον Κύριον τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου νά ἀναπαύῃ ἐν σκηναῖς Ἁγίων τόν πιστόν του Οἰκονόμον π. Ἄντωνιον. Νά στηρίξῃ καί σκέπῃ τήν προσφιλήν του οἰκογένειαν. Νά ἐνισχύει τοὺς ἀπορφανισθέντας συνεργάτας του καί νά ἀναδεικνύει νέους θερμουργούς καί κατηρτισμένους ἐργάτας τῆς πίστεως.

«Φιλολογικὸ Μνημόσυνο π. Ἄντωνίου»³ Εἰσαγωγή

Θεοφιλέστατε ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου, Σεβασμιώτατε, κ. Πρόεδρε, κ. κ. Καθηγηταί, κ. Δήμαρχε, Ἀγαπητῆ πρεσβυτέρα Ἄντωνία, Πατέρες καί ἀδελφοί, ἐκλεκτὴ ὀμήγουρις.

Τό Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς σέ συνεργασία μέ τήν «Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ὀργάνωσε τήν σημερινή ἐκδήλωση γιὰ νά τιμήσῃ τήν μνήμη τοῦ ἀοιδίμου πρωτ. Ἄντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

Οἱ ἐκλεκτοὶ ὀμιλητῆς συνεργάτες καί πνευματικοὶ ἀδελφοί τοῦ π. Ἄντωνίου θά παρουσιάσουν τό πολὺπλευρο πνευματικὸ του ἔργο καί θά γίνουμε κοινωνοὶ στοὺς ἀγῶνες καί ἀνησυχίες τοῦ ἀκάματου αὐτοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου καί φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἐνορία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἶχε τήν ξεχωριστὴ τιμὴ καί εὐλογία νά τόν ἔχει γιὰ 27 ὀλόκληρα χρόνια ποιμένα καί διδάσκαλό της. Ἀπὸ τό πρῶτα βήματα τῆς διακονίας του προσπάθησε νά ἀφυπνίσῃ τήν ἐνοριακὴ συνείδηση τῶν πιστῶν καί ὀργάνωσε τό ποιμαντικὸ ἔργο τῆς ἐνορίας. Ἡ ἴδρυσή καί

3. Ὁμιλία τοῦ π. Θεοδωρήτου Πολυζωγοπούλου, προσημαμένου, τότε, τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς.

ὀργάνωση δύο νέων ναυδριῶν στὴν περιοχή τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου πού ἐξελίχθηκε σέ αὐτοτελῆ ἐνορία καί τοῦ παρεκκλησίου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων εἶναι ἔργο δικό του.

Ὁ π. Ἀντώνιος ὅμως δόθηκε ὀλοκληρωτικά στό ἔργο τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισης τῶν αἱρέσεων καί τῆς οἰκοδομῆς στὴν Ὁρθοδοξία· ὄρους πού χρησιμοποιοῦσε ὁ ἴδιος γιά νά περιγράψει καί χαρακτηρίσει τό συγκεκριμένο τομέα διακονίας τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀνέλαβε μέ ὑπεύθυνο καί συστηματικό τρόπο. Ἔργο δύσκολο καί ἐπίπονο πού ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο κατάρτιση καί γνώση, ἀλλά κυρίως πνευματική δύναμη καί σθένος γιά νά ἀντιμετωπισθοῦν οἱ ποικιλώνυμες αἱρέσεις. Μέ παρρησία καί θάρρος κατήγγειλε στὴν κοινή γνώμη καί ἐνημέρωνε ὑπεύθυνα τὴν Ἑλληνική κοινωνία γιά τὴν παραχάραξη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀλλά καί διὰ τούς πολλαπλούς κινδύνους πού ἐγκυμονοῦν οἱ διάφορες παραθρησκευτικές ὀργανώσεις, πού ἔντεχνα, μέ τό κάλυμμα τῆς ἀνεξιθρησκείας κρύβουν τό ἀληθινό πρόσωπό τους ἀπό τὴν κοινωνία καί τὴ δικαιοσύνη.

Ὁ π. Ἀντώνιος μέ πολλή δεξιότητα προσπάθησε στά πλαίσια τῆς πολυφωνίας τῆς ἐποχῆς νά ὀριοθετήσῃ τὴν Ὁρθόδοξο πίστη καί νά προστατεύσῃ ἀπό τίς καταστροφικές αὐτές ὀμάδες πού ἰσοπεδώνουν τὴν προσωπικότητα τῶν ὀπαδῶν τους καί σέ ἀκραίες περιπτώσεις ὀδηγοῦν σέ ὀμαδικές αὐτοκτονίες.

Τό ἔργο αὐτό ὀργάνωσε μέ μεγάλη ἐπιτυχία καί συνέπεια ὑπό τὴν σκέπη καί εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος καί τὴν εἰλικρινῆ στήριξη τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας. Παράλληλα, ἐπειδὴ πίστευε ὅτι τό ἔργο αὐτό δέν ἔπρεπε νά ἐξαντλεῖται σέ στεῖρες ἀντιπαραθέσεις, ἐπεδίωξε νά τοῦ προσδώσῃ Ἐκκλησιαστικό καί λειτουργικό χαρακτήρα, ἐντάσσοντάς το στὴν ἐνορία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τῆς ὀποίας τό πλήρωμα, κληρος καί λαός, τοῦ συμπαραστάθηκαν ἠθικά καί ὕλικά.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καί τό ἐνοριακό κέντρο Διακονίας τῆς ἦταν τό ὀρμητήριο γιά ὄλες τίς δραστηριότητές του σέ παναπτική καί πανελλήνια βάση.

Ὁ μακαριστός ἀδελφός μέχρι τελευταίας του πνοῆς κυριολεκτικά ἀναλώθηκε στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας, τώρα πιά δικαιωμένος στὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία δέεται γιά τὰ πνευματικά του παιδιὰ καί τούς ἐκλεκτούς ἀδελφούς καί συνεργάτες του. Ἡ πορεία ὅμως τῆς Ἐκκλησίας συνεχίζεται καί ἀπώτερος στόχος τῆς ἀποψινῆς μας σύναξης εἶναι ἡ ἀποτίμηση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἢ Θεολογικοῦ ἔργου τοῦ π. Ἀντωνίου, πού ταυτόχρονα εἶναι καί ὁ ἀπολογισμός τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας στὸν τομέα τῆς ἀντιμετώπισης τῶν αἱρέσεων.

Μέ αὐτὴ τὴν προοπτική οἱ ἐκλεκτοὶ ὀμιλητές θά παρουσιάσουν τὴν προσωπικότητα ἢ τὴ δράση τοῦ π. Ἀντωνίου. Ὁ καθηγητῆς τῆς πατρολογίας στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανός Παπαδόπουλος θά παρουσιάσῃ τό θέμα: «Ἡ παρουσία του στὸν Ἐκκλησιαστικό καί Θεολογικό χῶρο». Ὁ κ. Ἰάκωβος Μάϊνας θά ἀναφερθεῖ στό θέμα: «Μιά ματιὰ στό συγγραφικό του ἔργο», ἢ κ. Μαρία Δρανδάκη στήν «προσφορά του στά θύματα τῆς παραθρησκείας καί τῶν αἱρέσεων», ὁ καθηγητῆς κ. Κωνσταντῖνος Γρηγοριάδης στό θέμα: «Τό ἔργο οἰκοδομῆς στὴν Ὁρθοδοξία καί ἡ ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων». Ἐν κατακλείδι δέ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως κ. Μελέτιος θά ὀμιλήσῃ μέ θέμα: «Πνευματικὴ Σκιαγραφία».

Ἐπιτρέψατέ μου νά σᾶς εὐχαριστήσω θερμά ὅλους τούς ὁμιλητάς γιά τήν συμμετοχή σας. Νά εὐχαριστήσω τόν Πρόεδρο τῆς Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, καθηγητή κ. Νικόλαο Μπρατσιώτη, τόν χοράρχη καί τά μέλη τῆς χορωδίας τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καί ὅλους σας πού ἀνταποκριθήκατε στήν πρόσκλησή μας.

Τέλος νά εὐχηθοῦμε, τό ἔργο πού ξεκίνησε ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος μέ τόσο κόπο καί πόνο, νά συνεχισθεῖ μέ τόν ἴδιο ὑπεύθυνο τρόπο, ὡς ἔκφραση διακονίας καί ἀγάπης γιά τόν πολυπαθῆ ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, γιά νά δοξάζεται τό Πανάγιον ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

«Ἡ παρουσία του στόν Ἐκκλησιαστικό καί Θεολογικό χῶρο»⁴.

Θεοφιλέστατε ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου, Σεβασμιώτατοι, Πανοσιολογιώτατε διοργανωτά τῆς ἱεῤῥᾶς αὐτῆς ἐκδηλώσεως π. Θεοδώρητε, Κύριε Δήμαρχε, Πρεσβυτέρα Ἀντωνία, Κύριοι Συνάδελφοι, Πατέρες, Κυρίες καί Κύριοι.

Εἶναι πράγματι τόλμημα νά μιλήσει κανεῖς γιά πνευματική φυσιογνωμία, τῆς ὁποίας τό ἔργο ἔχει κατά πολύ ξεπεράσει τά μέτρα. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ἔφυγε ἀπό τόν κόσμο τοῦτο μέ βάρος ἐξαιρετικά μεγάλο, μέ κόπους καί ἀγῶνες, δεδομένα πού τόν ἀνέδειξαν στήν κοινωνία μας, στήν Ἐκκλησίᾳ μας, ἕνα unicum. Κάθε πνευματικός ἄνθρωπος, βέβαια, ἀποτελεῖ unicum στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ὁ π. Ἀντώνιος πέρασε τά μέτρα.

Λέχθηκε πῶς ἦταν μικρός τό δέμας· ἐγώ θά πῶ ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πού δέν γέμιζε τό μάτι κανενός. Ἦταν ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος περπάταγε στό δρόμο καί ἔλεγε, τώρα θά πέσει κάτω! Τώρα δέν θά προλάβει νά φτάσει στό παρακάτω τετράγωνο. Καί ὁ ἄνθρωπος εἶχε τόση χάρη μέσα του, ὥστε, ἐκεῖ πού νό-

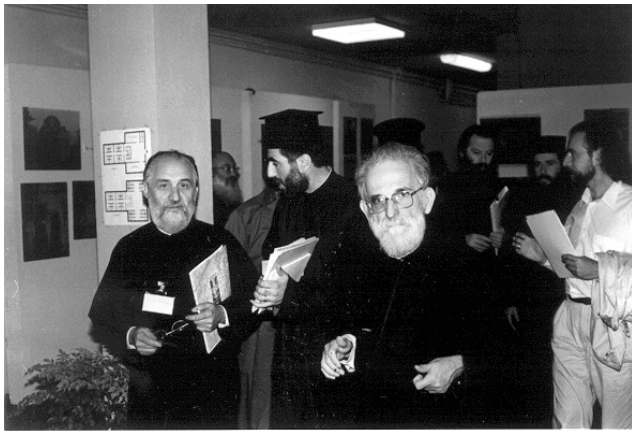

μιζες ὅτι δέν ἀντέχει γιά τίποτε, ἐκεῖ γινόταν κάτι δυνατό καί σθεναρό.

Θά κάνω μιᾶ ἀναφορά, πού δέν πρέπει νά παρερμηνευθεῖ καί νά προεκταθεῖ. Μοῦ θυμίζει ἡ περίπτωση τό πνευματικό σθένος, τήν ἐξαιρετική ἀδυναμία καί τήν σωματική μηδαμινότητα τοῦ Μ. Βασιλείου καί τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Καί ὅλοι γνωρίζετε ὅτι τό 372 ἔδωκε ἐντολή ὁ πανίσχυρος αὐτοκράτορας ὁ Οὐάλης, νά ὑποτάξουν τόν ἀνυπότακτο Βασίλειο, Μητροπολίτη Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας. Καί αὐτό γιατί σέ ὅλη τήν περιοχή ἦταν ὁ ὁμόνος Μητροπολίτης ὁ ὁποῖος ἔμενε Ὁρθόδοξος. Ἐφθασε στήν Καισαρεία ὁ πολὺς καί τρομερός ἑπαρχος, ὁ ὑπάτος καί πανίσχυρος Μόδεστος, ὑπεύθυνος καί γιά τά στρατιωτικά καί γιά τά δικαστικά. Κάλεσε τό Βασίλειο καί ὅταν ἐνώπιόν του εἶδε ἕνα τελείως ἀδύνατο ἀνθρωπάκι, νόμισε ὅτι ἀμέσως θά τό κάνει νά ὑποκύψει καί νά δεχτεῖ τίς αἰρετικές, ἀρειανικές ἀπόψεις του. Ἀλλά μόλις ἄρχισε νά μιλάει ὁ Μ. Βασίλειος, μόλις ἄρχισε νά ἀποκρίνεται στίς ἀπειλές καί κατόπιν στίς παρακλήσεις τοῦ πανίσχυρου ἑπαρχου, τότε ὁ ἑπαρχος κατάλαβε ὅτι ὁ ἐξασθενημένος Βασίλειος εἶναι κάτι ἄλλο. Δέν εἶναι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Τό ἴδιο συνέβη καί στό 378, Νοέμβρη μῆνα, ὅταν ἔφθασε στήν Κωνσταντινούπολη ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Συνάχτηκαν οἱ ἀρειανοί, ἔτρεξαν καί οἱ Ὁρθόδοξοι, νά δοῦν ποιός εἶναι αὐτός ὁ πρίγκηπας, ὁ μέγας

4. Ὁμιλία τοῦ κ. Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, καθηγητοῦ Πατρολογίας στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

φεουδάρχης, ο πιο όνομαστός της εποχής, ο πιο μεγάλος θεολόγος. Καί όταν είδαν ένα άνθρωπάκι, έναν άσκητή, οί άρειανοί άρχισαν νά του επιτίθενται καί νά τόν πετροβολοῦν. Οί Ὁρθόδοξοι έχασαν τό κουράγιο τους. Μά αὐτός ἦταν εκείνος, πού στάλθηκε στήν Κωνσταντινούπολη γιά νά ἀναστήσει τήν Ὁρθοδοξία; ρωτοῦσαν. Καί τήν ἀνέστησε ὡς ὄργανο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τόν πήρανε, ἀφοῦ ἔφαγε καί μερικές πετρίες, τόν πήρανε ἀπό κάποια δρομάκια, τόν πήγαν σ' ἕνα σπίτι, τοῦ Εὐλαβίου. Μαζεύτηκαν οί τά πρῶτα φέροντες Ὁρθόδοξοι, ἀπογοητευμένοι ἀπό τόν Γρηγόριο. Ἀλλά μόλις ὁ Γρηγόριος ἀνοιξε τό στόμα του καί ἄρχισε νά μιλάει, τότε ὅλα ἄλλαξαν.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἀνεβαίνοντας στό βῆμα νά μιλήσει ἀπογοήτευε μᾶλλον παρά ἐντυπωσίαζε. Μόλις ἄρχιζε ὅμως νά μιλάει, νά καταδείχνει τό ψεῦδος τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραχριστιανικῶν ὁμάδων, τότε πράγματι ὅλα στήν αἴθουσα ἄλλαξαν, ἡ κυριαρχία του ἦταν ἀπόλυτη.

Μοναδικός ὑπῆρξε καί γιά τό καθαυτό θεολογικό του ἔργο. Εἶναι ἀδύνατο σήμερα νά βροῦμε θεολόγο συγγραφέα, τοῦ ὁποίου τό ἔργο νά ἔχει τόση ἐκτένεια ὅση ἐκτένεια ἔχει τό ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου. Ἄρχισε μέ ιστορικο-φιλολογικές ἔρευνες, μελέτησε γιά χρόνια ἀρχαικό ὑλικό στήν ἀλλοδαπή καί προχώρησε ὀριστικά -μέ τά «Ἐφόδιον Ὁρθοδοξίας» καί «Ἡ Ὁρθοδοξία μας»- στόν ιστορικοδογματικό χῶρο ἔτσι, ὥστε νά καλύπτει μέ τρόπο

ἐκλαϊκευτικό ὄλο τό εὔρος τῆς Ὁρθόδοξης δογματικῆς διδασκαλίας.

Στήν συνέχεια ἐπιχειρεῖ σταδιακά νέο ἄλμα. Πέτυχε σιγά-σιγά νά καλύψει τό μεγαλύτερο μέρος τῶν παλαιῶν αἱρέσεων, τῶν σύγχρονων παραθρησκειῶν καί τῶν παραχριστιανικῶν ὁμάδων. Δύσκολα ἐπισημαίνουμε κάποια ὁμάδα, κάποια αἵρεση, κάποια παραθρησκεία, γιά τήν ὁποία νά μήν μᾶς ἔχει δώσει σαφεῖς καί ἠλεγμένες πληροφορίες.

Τά σχετικά του κείμενα, ἐκλαϊκευτικά βέβαια, δέν εἶναι μόνο περιγραφικά, δέν μένουνε μόνο στήν ἐπιφάνεια. Ἔχουν ἀξιόλογες ἀναλύσεις καί ἐπιχειρηματολογία ἀνατρεπτική τῶν ἐκάστοτε δοξασιῶν. Ἐάν προσέξουμε τίς παραγράφους καί τά κεφάλαια τῶν δύο μεγάλων θεολογικῶν ἔργων τοῦ π. Ἀντωνίου -γιά νά περιορισθῶ μόνο ἐκεῖ- διαπιστώνουμε κάτι πολύ σημαντικό. «Δογματικές» (βιβλία δογματικῆς), ἐκθέσεις τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουμε ἀρκετές, παλαιότερες καί πρόσφατες. Ἡ σημαντική ἰδιαιτερότητα τοῦ π. Ἀντωνίου στά ἔργα αὐτά ἔγκειται στό ὅτι ἐμπεριέχονται ἐκεῖ κεφάλαια, παράγραφοι, νύξεις, οἱ ὁποῖες συντάχθηκαν μέ ἀφορμή νεοφανεῖς αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ὁμάδες. Δηλαδή ἔχουμε κάτι τό ὁποῖο μπορούμε νά τό παρακολουθήσουμε στους συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, στους μεγάλους Πατέρες καί Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας.

Στό κατ' ἐξοχήν π. χ. δογματικό ἔργο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης: «Ὁ Μέγας κατηχητικός λόγος», συναντᾶμε κεφάλαια ὀλόκληρα καί παραγράφους, πού δέν ἀποτελοῦν ἀπλῶς θεωρητική ἀνάλυση καί παρουσίαση τοῦ θέματος, ἀλλά ἔχουν σάν προοπτική τήν ἀντιμετώπιση σύγχρονων τῆς εποχῆς αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν. Τήν ἴδια τακτική, τῶν ἀναλογιῶν τηρουμένων, ἐπισημαίνουμε στά κείμενα τοῦ π. Ἀντωνίου.

Ὁ τρόπος πού σκεπτόταν καί θεολογοῦσε ὁ π. Ἀντώνιος δείχνει ὅτι εἶχε ἀπόλυτη ἀφοσίωση στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν Παράδοση, στήν διδασκαλία, στό πνεῦμα, στό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ύπηρχε όμως και αυτό ένεκα του οποίου ένιότε γινόταν άσυμπαθής, όχι πολύ άγαπητός, σ' εκείνους μέ τούς οποίους συνεργαζόταν. Ποιό είναι αυτό; Η άπόλυτη άφοσίωση και φοβερή έπιμονή του στό έργο τό οποίο έπιτελοϋσε. Δέν ήταν κατά 50 ή 70 ή 80 ή 90% άφοσιωμένος μ' έπιμονή στό έργο αυτό, αλλά ήταν άπόλυτα, 100%. Και δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι αυτό άποτελοϋσε θετικότατο γεγονός για τό έργο, για τήν ποιμαντική τής Έκκλησίας. Όμως δύσκολα βασταζόταν άπό τό περιβάλλον του και πρώτα άπό τό οικογενειακό περιβάλλον του. Χωρίς ύπερβολή, ύπηρχαν ήμέρες πού δέν προλάβαινε νά πει στήν πρεσβυτέρα ούτε «Καλημέρα». Έχει όμως ιδιαίτερη σημασία τό γεγονός ότι αυτό τό βάσταζε άγόγγυστα ή πρεσβυτέρα και πρέπει νά τονισθει ότι ή πρεσβυτέρα συνοδοιπόρησε άξια, ένσυνείδητα και θεληματικά στόν άκανθώδη δρόμο, πού βάδιζε ό π. Άντώνιος, ό όμόζυγός της.

Ένδεικτική τής άφοσίωσης και τής έπιμονής στό έργο του είναι ή στάση του στό τέλος τής ζωής του. Ένώ ήταν τόσο άρρωστος όλους τούς τελευταίους μήνες, έργαζόταν και τίς τελευταίες ήμέρες του, όχι μόνο για νά όργανώσει εκδηλώσεις, νά μείνουν τακτοποιημένα σχέδια τά όποια θά εφαρμόζονταν άργότερα.

Ό π. Άντώνιος Άλεβιζόπουλος είχε χαρίσματα έξαιρετικά και προπαντός τό χάρισμα τής ίερωσύνης. Όμως αυτά άποτελοϋσαν αίτία για νά καταπολεμηθει «άχρι θανάτου» άπό εκείνους -δέν θά πω καταπολεμοϋσε- των όποιών άποκάλυπτε τήν ταυτότητα. Έχει μεγάλη σημασία αυτή ή διαφορά, διότι τό έργο του π. Άντωνίου ήταν νά φανερώσει, νά άποκαλύψει, τήν ταυτότητα των παραθηρησκευτικών ομάδων και των αίρέσεων. Θα κατανοήσουμε καλύτερα τόν έναντίον του πόλεμο, εάν ύπογραμμίσουμε κάτι πολύ σημαντικό, τό οποίο τό είχε συνειδητοποιήσει άπόλυτα ό π. Άντώνιος. Στά βιβλία του μιλοϋσε πλήν άλλων και για τήν διάκριση πνευμάτων, όπως αυτή βρίσκεται στήν παράδοση τής Έκκλησίας μας, τής θεολογίας μας, στήν πίστη μας.

Η διάκριση πνευμάτων ήταν εκείνο τό οποίο ήθελε νά δημιουργηθει στήν ψυχή, στό πνεϋμα, του κάθε άνθρώπου. Αυτή τήν διάκριση των πνευμάτων, τήν διάκριση καλού και κακού, καταπολεμοϋν όλες, μηδεμιās έξαιρουμένης, οι αίρέσεις και οι παραθηρησκευτικές ομάδες. Αυτές όμως δέν ήθελαν νά αναπτύσσεται στόν άνθρωπο ή ικανότητα, ή δυνατότητα τής διακρίσεως των πνευμάτων, ή διάκριση του καλού και του κακού. Και πολύ όρθά χαρακτηρίστηκαν άπό τό γαλλικό Κοινοβούλιο και άπό άλλους Ευρωπαϊκούς παράγοντες όλες αυτές οι αίρέσεις και οι παραθηρησκευτικές ως «έλευθεροκτόνες». Ίσως ό όρος δέν είναι τόσο έπιτυχής, αλλά σημαίνει ότι όλες οι παραθηρησκευτικές επιδιώκουν τήν καταστολή, τό θάνατο, τήν άπώλεια τής έλευθερίας του άνθρώπου, άρα, ως τελευταία συνέπεια, τήν άπώλεια τής δυνατότητας «του διακρίνειν» τά πνεύματα.

Όσο οι άνθρωποι τής Έκκλησίας έπιζητούν τήν άρετή τής διακρίσεως, για νά έπισημαίνουν τήν παρουσία, τήν ένέργεια, τήν δράση του Σατανά, των δαιμονικών δυνάμεων, τόσο οι άλλοι επιδιώκουν νά κρύπτεται ή δαιμονική δύναμη, ή δαιμονική δράση. Γι' αυτό και ό άγώνας του π. Άντωνίου δέν ήταν άγώνας προς τούς άρχοντες αλλά, προς τά δαιμονικά στοιχεία, προς τόν ίδιο τό Σατανά. Και άφού ήταν άγώνας προς τόν ίδιο τόν Σατανά, τί πιο άπλό, τί ποιό συνεπές, νά τόν καταπολεμήσουν όπως τόν καταπολέμησαν.

Αυτό όμως πού έγινε, δέν είναι φαινόμενο τό οποίο συνέβη σήμερα, στήν εποχή μας, μέ τόν π. Άντώνιο, πού όντως ήτανε ρέκτης και

ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ¹
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Απόφασις, ληφθεῖσα ἐν τῇ Συνεδρία τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς 4ης μηνός Ἀπριλίου ἐ. ἔ. καί εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 898/9.3.2006 ἐγγράφου τῆς ὑπὸ τὴν ὑμετέραν Προεδρίαν Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων, δι' οὗ προτείνεται ὅπως:

1. Τιμηθῆ τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου καὶ τοῦ ἀπονεμηθῆ μετὰ θάνατον τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Σταύρου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐκδήλωσιν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἱεράς Συνόδου.

2. Διοργανωθῆ Φιλολογικὸν Μνημόσυνον, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον ἐ. ἔ., εἰς δημόσιον χώρον, μὲ προτεινομένην ἡμερομηνίαν τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν ἀπογευματινὴν.

3. Ζητηθῆ, πρὸς τοῦτο, ἡ συνεργασία τῆς «Πανελληνίου Ἐνώσεως Γονέων διὰ τὴν Προστασίαν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἄτομου», ἧς ὑπῆρξεν ἰδρυτὴς ὁ π. Ἀντώνιος καὶ

4. Ὅρισθῶσι τρεῖς ὁμιληταί, Κληρικοί ἢ Πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι θὰ παρουσιάσουν τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ μακαριστοῦ Πατρὸς, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ ῥηθείῃ Συνεδρία Αὐτῆς, ἐνέκρινε τὰς ὡς ἄνω προτάσεις ὑμῶν καὶ παρακαλεῖ διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΛΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)
Τηλ. 210-72.72.204, φακ 210-72.72.210

Πρωτ. 1211
Αριθμ. Διεκπ. 927

Ἀθήνησι 5η Ἀπριλίου 2006

Πρὸς
τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιον,
Πρόεδρον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων.
Εἰς Πρεβέζαν.

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφε,
Συνοδικὴ Ἀπόφασις, ληφθεῖσα ἐν τῇ Συνεδρία τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς 4ης μηνός Ἀπριλίου ἐ. ἔ. καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 898/9.3.2006 ἐγγράφου τῆς ὑπὸ τὴν ὑμετέραν Προεδρίαν Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων, δι' οὗ προτείνεται ὅπως:
1. Τιμηθῆ τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου καὶ τοῦ ἀπονεμηθῆ μετὰ θάνατον τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Σταύρου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐκδήλωσιν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἱεράς Συνόδου.
2. Διοργανωθῆ Φιλολογικὸν Μνημόσυνον, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον ἐ. ἔ., εἰς δημόσιον χώρον, μὲ προτεινομένην ἡμερομηνίαν τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν ἀπογευματινὴν.
3. Ζητηθῆ, πρὸς τοῦτο, ἡ συνεργασία τῆς «Πανελληνίου Ἐνώσεως Γονέων διὰ τὴν Προστασίαν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἄτομου», ἧς ὑπῆρξεν ἰδρυτὴς ὁ π. Ἀντώνιος καὶ
4. Ὅρισθῶσι τρεῖς ὁμιληταί, Κληρικοί ἢ Πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι θὰ παρουσιάσουν τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ μακαριστοῦ Πατρὸς, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ ῥηθείῃ Συνεδρία Αὐτῆς, ἐνέκρινε τὰς ὡς ἄνω προτάσεις ὑμῶν καὶ παρακαλεῖ διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.
Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Διονύσιος Μάνταλος
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιγράφου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Διονύσιος Μάνταλος
† Αρχμ. Διονύσιος Μάνταλος

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:
Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων. Πρωτ. 927.

1. Λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος τοῦ ἔργου τοῦ π. Ἀντωνίου, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε, γιὰ νὰ ὑπάρξει ἀριστερὴ ὀργάνωσις τῆς ἐκδήλωσις, νὰ μετατεθεῖ ἡ πραγματοποιήσῃ τῆς τὸ ἔτος 2007.

πρωταγωνιστῆς μονομάχος, καὶ πού ὄντως ἐπέπεσαν θηριώδεις καὶ ἄγριοι νά τόν ἐξαφανίσουν. Τό φαινόμενο τό εἶχαμε σέ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς θυμηθοῦμε τί ὑπέστη ὁ ἱερός Χρυσόστομος στήν ἐποχὴ του. Καί τί σήμερα τοῦ προσγράφουν τόν θεωροῦν στήν Εὐρώπη καὶ στήν Ἀμερικὴ ὡς τόν μεγαλύτερο ἀντισιμῖτη τῶν αἰώνων. Ὅμως ὁ ἱερός Χρυσόστομος δέν ἦταν ἀντισιμῖτης. Ἦταν ἀπλῶς ὁ μεγαλύτερος θεολόγος, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νά προστατεύσει τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν ἔλλειψη πίστεως, ἀπὸ τίς κακοδοξίες, ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένη ἐρμηνεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς ὁποῖους ἀκολουθοῦσαν σέ πολλά οἱ τότε Χριστιανοί. Αὐτὴ του ἡ προσπά-

θεια χαρακτηρίζεται ἀντισιμῖτισμός.

Ἀλλὰ καὶ ὁ π. Ἀντώνιος δέν χαρακτηρίστηκε φασίστας; Δέν χαρακτηρίστηκε χίλια - δύο ἄλλα πράγματα; Δέν ἦταν οὔτε φασίστας οὔτε εἶχε δικτατορικὲς τάσεις; Ἦταν προστατῆς τοῦ φρονήματος, τοῦ ὀρθοῦ φρονήματος τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί αὐτό ἦταν τὸ ἔργο του, τὸ ὁποῖο ἐλπίζω, ὅτι ὅσο θὰ περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο περισσότερο θὰ ἐκτιμᾶται. Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια τόσο περισσότερο θὰ ἀναλύουμε τὰ ἔργα του καὶ θὰ εὐγνωμονοῦμε τόν μικρόσωμο π. Ἀντώνιο γιὰ τὸ μοναδικό, γιὰ τὸ μεγαλειῶδες ἔργο, τὸ ὁποῖο ἐπιτέλεσε γιὰ ὅλους ἐμᾶς, γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ο ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ⁵

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†).

(Β' μέρος)

Σέ άλλο σημείο του ίδιου βιβλίου⁶ ο F. W. Haack κάνει διάκριση ανάμεσα στην πλύση έγκεφάλου και στην «πλύση τής ψυχής». Σέ αντίθεση, λέγει, μέ την πλύση έγκεφάλου, πού σπάει τή θέληση, ή «πλύση τής ψυχής» οικοδομεί στή θέληση του άτομου πού δέχεται τόν χειρισμό και άνοσοποιείται σιγά και συστηματικά έναντίον κάθε αντίθετης έπιρροής (κριτική). Οί νέοι άνθρωποι πού καταλήγουν σέ μία ομάδα, άπομονώνονται από κάθε αντίθετη πληροφορηση. Η αντίθετη πληροφορηση διαβολοποιείται κατά τρόπο, ώστε εκείνος πού βρίσκεται στην ομάδα δέν μπορεί νά τήν δεχθεί χωρίς νά χαρακτηριστεί ως προδότης.

Πρός τούτο ή όλη πίστη και έμπιστοσύνη κατευθύνεται σ' ένα πρόσωπο, τόν Άγιο Δάσκαλο και άπορροφάται από αυτόν.

Οί σωματικές δυνάμεις και ή φυσική τάση για δράση βρίσκουν διέξοδο μέ διαρκή έγκύμναση, συνεχή έπίμονο ένδογματισμό και στά ένδιάμεσα, υπάρχουν, σπόρ, βοηθητικές ύπηρεσίες, συνεχής ψαλμωδία, λόγου χάρη του Μάχα Μάντρα, (για τούς όπαδούς τής «Διεθνούς Έταιρείας για τήν Συνείδηση του Κρίσνα»: «Χάρε Κρίσνα, Χάρε Κρίσνα, Κρίσνά Κρίσνα, Χάρε, χάρε, χάρε Ράμα, χάρε Ράμα, Ράμα, Ράμα, Χάρε, Χάρε»)· συνεχή διαλογισμό μέ σωματικούς έξαναγκασμούς ή συνεχή άποστήθιση κεμένων.

Υπάρχει λοιπόν έλάχιστος έλεύθερος χρόνος και διαρκής άπαγόρευση, ώστε νά μήν μένει κανείς ποτέ μόνος. Ταυτόχρονα κυριαρχούν συνθήματα νίκης, πού έπαναλαμβάνονται συνεχώς:

Θά τά καταφέρουμε! Θά κάνουμε τόν πλανήτη Clear... Τά συνθήματα αυτά διακόπτονται από τήν ένθάρρυνση:

Άν δέν τό κάνουμε έμείς αυτό, μάς περιμένει τό χάος! Βοηθήστε μας, από σένα έξαρτάται!

Όλα αυτά δημιουργούν άτμόσφαιρα άγώνος, και εύκολα όδηγείται κανείς σέ μία συγκεκοιμένη κατεύθυνση. Αυτή ή άτμόσφαιρα ένισχύεται και από τούς ίσχυρισμούς για τόν υπόλοιπο κόσμο, πού βρίσκεται έξω από τήν όργάνωση:

Θά καταστραφεί αν δέν μάς ακολουθήσει όλο και χειροτερεύει! Τέτοιος πανικός μπορεί νά άποτελέσει δίχτυ, για νά παγιδευτούν άνθρωποι.

Άν όλα αυτά χρησιμοποιηθούν ταυτόχρονα, έχουμε τό τέλειο σύστημα «πλύσης τής ψυχής». Είναι ένα ανάκατεμα από κατευθυνόμενη έμπιστοσύνη, από φόβο του περιβάλλοντος και από τήν τάση για καλύτερευση, ή όποία λειτουργεί μόνο όταν ακολουθήσει κανείς τή «συνταγή» πού βρίσκεται στά χέρια του Δασκάλου.

Μέ τήν έμπιστοσύνη συνδέεται και ή τάση πού καλλιεργείται, για καλύτερευση όχι του καθενός άτομικά, αλλά του συνόλου, για τή σωτηρία όλου του κόσμου. Έδω γίνεται μετατόπιση από τό άτομο στό γενικό σύνολο, στην «άνθρωπότητα», στον «κόσμο». Δέν είναι οί ειδικές ανάγκες, πού πρέπει νά αντιμετωπιστούν, αλλά όλες οί ανάγκες συνολικά. Έτσι καλλιεργείται ή στάση άπέναντι στους γονείς:

Είστε βέβαια οί γονείς μου, αλλά έγώ πρέπει νά έργαστώ για όλη τήν άνθρωπότητα!

5. Από τό βιβλίο του: «Άντιμετώπιση των αίρέσεων. Προβληματική και στρατηγική». Έκδοσις Π. Ε. Γ.

6. F. W. Haack, Die Neuen Jugendreligionen. Teil 2: Dokumente und Erläuterungen, München 1979 4, σ. 23.

Ἡ ψυχιατρική θεώρηση.

Στίς Η.Π.Α. ὑπάρχει ἡ τάση ψυχολογικῆς ἀναλύσεως καί ψυχολογικῆς - ψυχιατρικῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ὅλης καταστάσεως πού δημιουργεῖται στά θύματα τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Μία τέτοια ἀντιμετώπιση ὅταν ἀπολυτοποιηθεῖ, παρακάμπτει τό πλέον βασικό αἴτιο καταφυγῆς νεαρῶν κυρίως ἀτόμων στό χῶρο τῆς παραθρησκείας. Σ' αὐτό τό σημεῖο κρίνουμε ἀπαραίτητο νά παραθέσουμε στή συνέχεια ὅσα σχετικά ἀναφέρουμε στό βιβλίο μας «Ἡ χαμένη ἀθωότητα —περιπλανήσεις σέ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου» (Ἀθήνα 1994, σ. 40-48):

Τά αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τῶν παραθρησκευτικῶν καί ἀποκρυστικῶν - νεοσατανιστικῶν ὁμάδων δέν βρίσκονται στά κενά τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τουλάχιστον δέν ἔχουν κατ' ἀρχήν σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Σχετίζονται μέ τήν κρίση τῆς «θρησκείας τῆς ἐκκοσμικεύσεως», μέ τό γκρέμισμα τοῦ νέου εἰδώλου, στό ὅποιο οἱ λάτρεις του προσέβλεπαν γιά σωτηρία. Ὁ χαρακτηριστικός ἄνθρωπος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἔχει σάν καταφύγιο τή θεωρητική ψυχολογία, ὄχι τήν Ἐκκλησία. Ζεῖ σέ κατάσταση ἀπογοητεύσεως στήν ὁποία ὁδηγήθηκε ἀπό τήν «θρησκεία» τῆς ἐκκοσμικεύσεως αὐτό ἦταν τό εἶδωλό του ὄχι ὁ Θεός τόν ὅποιο κηρύττει ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ παλαιά ἀποψη πώς ἡ ἐπιστημονική γνώση καί ὁ τεχνικός πολιτισμός θά λύσουν τά προβλήματα ἑνός λαοῦ ἢ καί τῆς ἀνθρωπότητας ὁλόκληρης, εἶναι ὑπεύθυνη γιά τό σημερινό χάος. Ὅσοι τήν ὑποστήριξαν καί ὅποιοι θέλησαν νά τήν ἐπιβάλουν εἶναι ἔνοχοι. Εἶναι ἀσυγχώρητοι ἐκεῖνοι πού ἐργάζονται γιά τήν ἐπικράτησή της σέ περιοχές σάν τή χώρα μας, ἀκόμη καί σήμερα, ἐνῶ ἔπρεπε νά εἶναι σέ θέση νά γνωρίζουν πλέον ποιά θά εἶναι τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐπιβολῆς. Ὅταν τά ἀποτελέσματα αὐτά γίνουν ἀντιληπτά ἀπό ὅλους, δέν ἀποκλείεται τότε οἱ ἴδιοι αὐτοί κύκλοι νά σπεύσουν νά ἐπιρρίψουν τήν εὐθύ-

νη στήν Ἐκκλησία, χαρακτηρίζοντας τό ὅλο πρόβλημα «θρησκευτικό».

Ὅμως καί ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ παραδεδομένη δύναμη, πού κι αὐτή, τουλάχιστον στή Δύση, συνδέθηκε μέ τόν ὀρθολογισμό, ὁ ὁποῖος βρῆκε εἴσοδο στή θεολογία. Γι' αὐτό καί ἐκείνη μέ τούς φορεῖς τῆς ἐκκοσμικευμένης πίστεως ἔχει χάσει ἔδαφος στή συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀναζητᾷ νά συμπληρώσει τό κενό πού τοῦ ἔχει δημιουργηθεῖ τέτοιες «λύσεις» προσφέρουν οἱ ποικίλες αἰρέσεις καί οἱ παραθρησκευτικές, ἀποκρυστικῆς - νεοσατανιστικῆς ὁμάδες.

Ἡ νέα κίνηση εἶναι φυσικό νά βρῖσκει ἀπήχηση περισσότερο στους κύκλους τῶν διανοουμένων, σέ ἐκείνους πού κατέχουν τήν ὀρολογία καί θέτουν ἐρωτήματα μέ περισσότερη ἔμφαση· ἐρωτήματα πού ἀναφέρονται στή νοηματοδότηση τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἑλβετός καθηγητής τῆς κοινωνικῆς ψυχολογίας Dr. Gerhard Schmidtchen, στήν ἔρευνα πού ἔκανε μέ χρηματοδότηση τοῦ Γερμανοῦ ὁμοσπονδιακοῦ ὑπουργοῦ γιά τήν Νεότητα, τήν Οἰκογένεια, τήν Γυναίκα καί τήν Ὑγεία καί δημοσιεύθηκε τό 1987 μέ τίτλο «Αἰρέσεις καί Ψυχοπολιτισμός. Ἐκταση καί Δραστηριότητα τῶν θρησκευτικῶν τῆς νεότητος στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας», ἀναφέρει:

«Ἡ διανοητική πολιτιστική παιδεία δέν προσφέρει βιώματα καί αὐτοπεποίθηση. Ὁρίζοντες διανοίγονται καί μ' αὐτόν τόν τρόπο ἐξαφανίζονται οἱ δυνατότητες σταθεροῦ συναισθηματικοῦ παράγοντος καί τά νέα πνευματικά οἰκοδομήματα δέν προσφέρονται ὡς ἕνας ὁπωςδήποτε θετικός βιωματικός κόσμος, ὡς πατρίδα. Ἐκεῖ πού τό πνεῦμα ἐμφανίζεται βασικά ὡς ἐξαναγκασμός ἀπόδοσης καί τό πρόσωπο καθίσταται ὄργανο γιά τίς λειτουργίες στίς μοντέρνες ἐπιστημονικές, φορμαρισμένες ὁργανώσεις, ἡ ψυχὴ θά ἀρχίσει νά ἀναζητᾷ ἄλλες κατοικίες⁷».

7. G. Schmidtchen, Sekten und Psychokultur. Reichweite und Aktivität von Jugendreligionen in der Bundesrepublik Deutschland, 1987, σ. 67.

Στά ίδια συμπεράσματα καταλήγει και η Έκθεση του Υπουργείου Νεότητας και Οικογένειας στο Βερολίνο:

«Στό μεταξύ αποτελεί ένα γεγονός που δεν αμφισβητείται, ότι οι επιτυχίες των κινήσεων μπορούν να κατανοηθούν μόνο στο βάθος ευρέως διαδεδομένων αναγκών, για τις οποίες οι καθιερωμένες μορφές θρησκευτικών και κοινωνικών προσφορών δεν προσφέρουν ικανοποιητικές δυνατότητες. Τό θέμα της ύπαρξης και η ευρεία διάδοση ανικανοποίητων και συγκεχυμένων αναγκών επισημαίνουν φαινόμενα κοινωνικών ελλείψεων. Μία ένδειξη αποτελεί η αίσθηση μιᾶς καθολικής κρίσεως νοήματος. Αυτή είναι μία αντίδραση στο ότι η πίστη στην πρόοδο που αναφέρεται στην τεχνική και στην έρευνα της φύσεως, που έλαβε τη λειτουργία ενός εκκοσμικευμένου υποκατάστατου θρησκείας, αμφισβητήθηκε.

Έξάλλου η ιδέα της προόδου της ανθρωπότητας, όπως διακηρύχθηκε στη διαφώτιση, περιορίστηκε όλο και περισσότερο στην τεχνική πρόοδο. Τό ερώτημα για τό νόημα της ζωής, ή ανάγκη να δοθεί στη ζωή του ανθρώπου ένα νόημα που δεν θεμελιώνεται στον εαυτό του, εμφανίζεται ξανά ενισχυμένη σε πρώτη γραμμή. Άν αυτά δεν αναγνωριστούν και δεν αντιμετωπιστούν από τους ύφισταμένους φορείς, θά σχηματίσουν ένα εύφορο έδαφος για μυστικισμό και πνευματικότητα⁸».

Στις 10 Ιανουαρίου 1996 δόθηκε στη δημοσιότητα Ειδική Έκθεση για τις αιρέσεις, την οποία συνέταξε τό γαλλικό κοινοβούλιο. Στην εφημερίδα Le Mond (Τό Βήμα 21.1.1996) αναφέρεται σχετικά:

«Η κοινοβουλευτική επιτροπή δεν πιστεύει ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο προφίλ για τά μέλη των αιρέσεων. Μπορεί ή συμμετοχή σε μία αίρεση να αποτελεί συχνά μία απάντηση σε κοινωνικές ή οικογενειακές

συγκρούσεις, αλλά τό θέμα της «προσωπικής τελειοποίησης» αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους παράγοντες που προσελκύουν ανθρώπους που δεν είχαν καμμία σχέση με αίρέσεις: φοιτητές, μέλη της πνευματικής έλίτ και κυρίως επιστήμονες.

Γιά ποιό λόγο; Η έκθεση τό αποδίδει στη δυσκολία που έχουν όρισμένοι επιστήμονες να άντεξουν την ιδέα της αμφιβολίας, πράγμα που έχει ως συνέπεια την προσέλκυσή τους από κινήματα που προτείνουν συνολικές απαντήσεις στα ερωτήματά τους».

Οί θέσεις αυτές, επισημαίνουν τά κενά των Έκκλησιών της Δύσεως, οι οποίες κατά ένα τρόπο όρθολογικοποίησαν την πίστη και τη θεία λατρεία, επιβεβαιώνουν επίσης τό γεγονός ότι ό άνθρωπος, όταν αποδημήσει από τη χάρη του Θεού και απολυτοποιήσει τις κατακτήσεις της διανοίας του, μένει χωρίς πνευματική πατρίδα και βγαίνει σε αναζήτηση.

Η διαπίστωση αυτή φέρει βασικό μήνυμα σε μᾶς τους σημερινούς Έλληνες. Γιατί δίδεται ή έντύπωση πώς ή χώρα μας βαδίζει ένα δρόμο περιθωριοποίησης της Έκκλησίας. Βασικά συμπτώματα αποτελούν οι προσπάθειες θρησκευτικού απο-χρωματισμού της νομοθεσίας και ό παραμερισμός της Έκκλησίας από την εκπαίδευση και από την κοινωνική και έθνική ζωή του τόπου.

Άν θελήσουμε να έρευνήσουμε συστηματικά τό θέμα αυτό, θά ανακαλύψουμε πώς ή συστηματική αυτή προσπάθεια θρησκευτικού αποχρωματισμού της έλληνικής κοινωνίας σχετίζεται και με τους στόχους και τις μεθοδεύσεις δεκαετιών του παραθρησκευτικού - αποκρυφιστικού χώρου. Τό πράγμα δεν γίνεται εκ πρώτης όψεως αντιληπτό γιατί πολλές δεκαετίες τώρα οι κύκλοι αυτοί εργάστηκαν συστηματικά και κατάφεραν να συνδέσουν τις προσπάθειές τους με τά δήθεν ανθρώπινα δικαιώματα και με την έννοια του «συγχρόνου προοδευτικού κράτους».

Άπό τό άλλο μέρος ή προπαγάνδα αυτή αποσκοπούσε στο να «περάσει» αυτές τις «προοδευτικές» ιδέες στους «έγκεφάλους»

8. Der Senator für Jugend und Familie, Informationen über Neue Religiöse und Weltanschauliche Bewegungen und Sogenannten Psychogruppen, Berlin 1987, σ. 8.

τῶν ἀνθρώπων πού, λόγω τῆς θέσεώς τους, εἶχαν τή δυνατότητα νά καλλιεργήσουν στό λαό τό ἀνάλογο «φρόνημα» ἢ καί νά πραγματοποιήσουν βαθμιαία τά σχέδια αὐτά, χωρίς νά ἀντιλαμβάνονται πώς δέν πρόκειται γιά δικές τους ιδέες, ἀλλά γιά μεθοδεύσεις τῆς παραθησκείας πού συμπλέκεται πλέον μέ τήν πολιτική.

Εἶναι βέβαιο πώς δέν ἔχουμε, δυστυχῶς, ἀντιληφθεῖ τήν τραγικότητα, στήν ὁποία ὁδήγησε τήν ἀνθρωπότητα ἡ ἀπο-λυτοποίηση τῆς ἐπιστήμης, τῆς ψυχολογίας, τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ «θηρσκεία» τῆς ἐκκοσμικεύσεως δέν ὁδήγησε σέ λύσεις, ἀλλά σέ ἀδιέξοδα.

Ἐνας ἀντικειμενικός παρατηρητής θά ἔλεγε πώς βρισκόμαστε σήμερα στήν εὐχάριστη θέση νά μὴ χρειαζόμαστε πειράματα, τά ὁποία ἔκαναν ἄλλοι καί ἀπέτυχαν. Αὐτό ὅμως σημαίνει πώς ἐπιθυμοῦμε καί εἴμαστε σέ θέση νά διδαχθοῦμε ἀπό τίς ἀποτυχίες τῶν ἄλλων. Ἄν τό ἀγνοήσουμε αὐτό, ὡς ἄτομα ἢ καί ὡς ἔθνος, θά εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι.

Ἡ περίοδος τῆς νέας «εἰκονομαχίας» εἶναι πλέον ξεπερασμένη. Δέν χρειαζόμαστε τόσο, ὅσο νομίζουμε, μηχανικούς, ἀλλά λειτουργούς στό ἔργο τῆς οἰκοδομῆς τῆς «νέας κτίσεως» καί διακόνους τῶν μυστηρίων τοῦ Κυρίου.

Οἱ ὄπαδοί τῆς «θηρσκείας» τῆς ἐκκοσμικεύσεως πίστευαν πώς, ἂν γνωρίσουν τούς νόμους τῆς φύσεως καί τούς νόμους τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, θά μπορέσουν νά δημιουργήσουν ἕνα ἐντελῶς νέο κόσμο. Ὅμως βασίστηκαν σέ λανθασμένη ἀξιολόγηση τοῦ σημερινοῦ κόσμου καί τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Γιατί ὁ ἀνθρώπος καί ὁ κόσμος βρίσκονται σήμερα στήν κατάσταση τῆς πτώσεως καί τῆς φθορᾶς. Ἄν λοιπόν ἀπολυτοποιήσουμε τόν ἀνθρώπο τῆς πτώσεως, δέν μπορούμε νά τόν ὁδηγήσουμε στήν «καινή κτίση».

Ὅμως οἱ χριστιανοί δέν ἀπολυτοποιοῦν τόν ἀνθρώπο τῆς πτώσεως καί δέν τόν ἐκλαμβάνουν ὡς «μοντέλο». Κηρύττουν τό νέο

ἄνθρωπο, πού προέκυψε ἀπό τήν ἔνωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ μέ τή δική μας ἄρρωστη ἀνθρώπινη φύση, τό Θεάνθρωπο. Ὁ Χριστός ἀνέγειρε τόν πεσμένο ἀνθρώπο καί τόν ὁδήγησε, μέσω τοῦ θανάτου, στή νίκη κατὰ τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς καί τοῦ χάρισε τήν ἐλπίδα τῆς ἀφθαρσίας. Μέ τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάσταση θά γίνει δικό μας κτῆμα. Ὁλόκληρη ἡ δημιουργία τοῦ Θεοῦ θά ἐλευθερωθεῖ τότε ἀπό τή δουλεία τῆς φθορᾶς, καί θά εἰσελθεῖ «εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. η 21).

Δυστυχῶς ἡ εὐθύνη τῆς ἐκκοσμίκευσης καί τῆς ἀπολυτο-ποίησης τῆς ἐπιστήμης δέν ἔχει γίνει ἀντιληπτή ἀπό μερικούς «εἰδικούς» ἀπό τόν χῶρο τῶν ψυχολόγων - ψυχιάτρων ἢ καί τῶν ἐκπαιδευτικῶν, οἱ ὁποιοί λόγω διανοητικῆς κοσμοθεωριακῆς τοποθετήσεως, ἀντιστρέφουν τά πράγματα καί προβάλλουν τή βασική αἰτία τοῦ κακοῦ ὡς «φάρμακο», καί μάλιστα ἀποτελεσματικό, γιά τήν «πρόληψη».

Ἐτσι, σέ ἐπίσημη σύσκεψη στήν Παλλήνη (14.1.1994), ψυχίατρος ἀναφερόμενος στά αἷτια τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ ἀποκρουφισμοῦ - ἑωσφορισμοῦ ἢ νεοσατανισμοῦ, ὑπογράμμισε πώς τά φαινόμενα αὐτά δέν ἔχουν ἀντανάκλαση στήν πραγματικότητα· θεμελιώνονται στή δεισιδαιμονία καί στίς ψευδεῖς δοξασίες περί ὑπάρξεως ὑπερβατικῶν καταστάσεων. Ἐτσι, κατά τήν ἀντίληψη αὐτή, αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι οἱ ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας περί ὑπάρξεως Σατανᾶ καί ἡ πίστη σέ ὑπερβατικές καταστάσεις. «Ὅσο ἡ ἐπιστημονική γνώση προχωράει, τόσο ἐκμηδενίζεται ἡ δεισιδαιμονία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς λογικῆς καθαρότητας καί τῆς διάνοιας, ἡ ὁποία ἀναπαράγει αὐτά τά φαινόμενα».

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς μία μορφή νεοσατανισμοῦ εἶναι ὁ λεγόμενος ψυχωτικός σατανισμός. Τό νά ἀπολυτο-ποιήσει ὅμως κανεῖς αὐτή τή μορφή καί νά τή γενικοποιήσει ἀποτελεῖ τρομακτικό σφάλμα μέ ἀρνητικές ἐπιπτώσεις γιά τά θύματα τῶν ἀπολύτων ἐξαρτήσεων, πού εἶναι ἀποτέλεσμα συγχρό-

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
ΚΑΙ «ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ».

του κ. Γεωργίου Κρίππα, Δρ. Συντ. Δικαίου.

Όταν ένας «Μάρτυρας του Ίεχωβά» πεθαίνει διότι αρνείται να δεχθεί μετάγγιση αίματος, ή σύζυγός του δεν δικαιούται συντάξεως θανάτου.

Αυτή είναι η απόφαση του Όμοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου της Γερμανίας με αριθμό 18Vr 616/04. Το Δικαστήριο που έξεδίκασε την υπόθεση έδεχθη τα εξής:

Ένας «Μάρτυρας του Ίεχωβά» υπήρξε θύμα αυτοκινητιστικού ατυχήματος. Μετεφέρθη στο νοσοκομείο, όπου οι ιατροί έκριναν ότι στον ασθενή επιβάλλεται να γίνει έγχειρση προσθετικής αλλαγής ισχίου. Φυσικά κατά την έγχειρση αυτήν απαιτείται μετάγγιση αίματος. Κατόπιν τούτου η έγχειρση πραγματοποιήθηκε μέν, χωρίς όμως να γίνει μετάγγιση αίματος, μέ αποτέλεσμα ο τραυματίας να αποθάνει.

Μετά τον θάνατό του, η σύζυγός του υπέβαλε αίτηση άπονομής συντάξεως θανάτου στο άρμόδιο ασφαλιστικό Ταμείο. Τό τελευταίο απέρριψε τήν έν λόγω αίτηση τής συζύγου του θανόντος «Μάρτυρος του Ίεχωβά» μέ τό αιτιολογικό, ότι η αίτουσα σύζυγος θά έδικαιοῦτο συντάξεως θανάτου, εάν ο σύζυγός της είχε αποθάνει συνεπεία τής έγχειρήσεως (δηλαδή λόγω μή καλής εκβάσεως τής έγχειρήσεως). Όμως ο θάνατος δεν επήλθε λόγω μή καλής εκβάσεως τής έγχειρήσεως, αλλά μόνη αιτία του θανάτου ήταν αποκλειστικά η άρνηση του θανόντος να δεχθεί μετάγγιση αίματος. Στην περίπτωση όμως αυτή τίς συνέπειες οφείλει να τίς υποστεί ο ίδιος ή η σύζυγός του και όχι τό ασφαλιστικό Ταμείο. Δεν είναι δυνατόν εκείνος που προκαλεί τον θάνατόν του να δικαιούται και να αποζημιωθεί για τούτο.

νων «έπιστημονικών» μεθοδεύσεων από μέρους ποικίλων ομάδων. Αυτές οι μεθοδεύσεις αποτελούν πολλές φορές βίαιη επέμβαση στην προσωπικότητα του ανθρώπου και δημιουργούν άκραίες καταστάσεις και όριακές έμπειρίες μέ ανάλογους κινδύνους για τήν ψυχική υγεία. Τά ψυχολογικά - ψυχιατρικά έγχειρίδια δεν αναφέρονται σέ τέτοια προβλήματα, τά όποια εκδηλώθηκαν κυρίως στή δεκαετία του 1970, μέ τήν εμφάνιση και τή δραστηριότητα των λεγομένων ψυχολατρειών και νεοσατανιστικών - έωσφορικών ομάδων που δημιουργήθηκαν στή δεκαετία του 1960.

Δέν υπάρχει άμφιβολία πώς αυτές οι θέσεις, που προβάλλονται από μερικούς ψυχιά-

τρους και ψυχολόγους αναλόγων σχολών, όπως τίς περιγράψαμε πιο πάνω, αποτελούν τίς προσωπικές τους θρησκευτικές αντίληψεις ή τίς θρησκευτικές δοξασίες των ομάδων στίς όποιες ανήκουν. Δεν είναι θέσεις έπιστημονικές αλλά «αλήθειες» θρησκευτικής τάξεως. Έδω, δηλαδή, δεν έχουμε από τό ένα μέρος τήν «έπιστήμη» και από τό άλλο τήν Έκκλησία, αλλά τή θρησκεία τής έκκοσμηκείσεως, που είναι βασική αιτία δημιουργίας των υπαρξιακών κενών και έπομένως, των αναζητήσεων των νέων και ποικίλων «προσφορών» άμφιβόλου ποιότητας, και τίς θέσεις τής Χριστιανικής Έκκλησίας, οι όποιες δεν δημιουργούν υπαρξιακά κενά.

(Συνέχεια στό επόμενο).

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΟΧΥΡΩΜΕΝΟ;

του κ. Βησσαρίωνα Μπακόλα
Έδ. Παρέδρου Παιδ. Ίντ.- Έπιθεωρητοῦ.

1. Μέ τήν ιδιότητα τοῦ μεταπτυχιακοῦ ἐμπειρογνώμονα σέ θέματα ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς, ζητῶ νά προσέξουμε ὅλοι μας τά παρακάτω, πού ἀφοροῦν στήν πνευματική τροφή τῶν παιδιῶν μας.

Οἱ γονεῖς ἰδιαίτερα, ἔχουμε ἄμεση ἀρμοδιότητα σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 26 τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, σύμφωνα μέ τή Συνθήκη τῆς Ρώμης καί σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 16 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος.

2. Ἀπό τόν Δεκέμβριο τοῦ 1983 (Ν. 1304, ἄρθρο 30), βρῖσκεται σέ ἐξέλιξη ἕνα βασικό σχέδιο μετασχηματισμοῦ τῆς κοινωνίας μέ βασικό ὄργανο τό Συγκεντρωτικό Ἑλληνικό

Ἐκπαιδευτικό Σύστημα. Μέ διάφορα προσχήματα, δῆθεν βελτίωσης, ἡ κρατική ἐκπαίδευση ἀπομακρύνεται ἀπό τόν σκοπό τῆς Ἀγωγῆς. Ὁ σκοπός αὐτός Ἀγωγῆς πού πάντα βρῖσκεται σέ ἀρμονία μέ τίς Συνταγματικές Ἀξίες καί τίς Ἐπιστῆμες τῆς Ἀγωγῆς, πρέπει νά εἶναι ἡ σταθερή ἀναφορά κάθε Ἀλλαγῆς, κάθε Μεταρρύθμισης κάθε Ἐκσυγχρονισμοῦ κ.λ.π. καί αὐτό τόν σκοπό πρέπει νά ὑπηρετεῖ κάθε ἐνότητα Διδασκαλίας.

3. Αὐτές τίς μέρες, μοιράζονται ΔΩΡΕΑΝ 30 νέα σχολικά βιβλία στούς μαθητές τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου· 4.000.000 μέ 5.000.000 βιβλία, δηλαδή, θά μποῦν στά σπίτια μας, ὡς

Ἡ σύζυγος τοῦ ὡς ἄνω χιλιαστή προσέφυγε στά ἀσφαλιστικά Δικαστήρια καί ἐζήτησε τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, πού ἀπέρριπτε τό αἴτημά της γιά ἀπονομή συντάξεως θανάτου. Τά ἀσφαλιστικά Δικαστήρια (καί τά κατώτερα καί τό ἀνώτατο - Ὁμοσπονδιακό) ἀπέρριψαν τήν προσφυγή της.

Στήν συνέχεια ἡ σύζυγος τοῦ ὡς ἄνω χιλιαστή ἄσκησε συνταγματική προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Γερμανίας ἐπικαλουμένη, ὅτι τά ἀσφαλιστικά Δικαστήρια καθώς καί τό ἀσφαλιστικό Ταμεῖο, ἀρχικῶς ἀπορρίψαντα τήν αἴτησίν της, παραβίασαν τό ἀτομικό δικαίωμα ἐπί τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί τό δικό της καί τοῦ συζύγου της καί ἐπί πλέον παραβίασαν καί ἄλλα ἀτομικά δικαιώματα (ὅπως τό ἀτομικό δικαίωμα τῆς ἀπαγορεύσεως διακρίσεων καί τό τῆς προστασίας τῆς προσωπικότητος). Τό Ὁμοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο τῆς Γερμανίας

ὁμως ἀπέρριψε τήν συνταγματική προσφυγή τῆς προαναφερομένης συζύγου τοῦ χιλιαστή, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι τό ἀτομικό δικαίωμα ἐπί τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας δέν φθάνει μέχρι ἀνατροπῆς τῶν ἰσχυόντων στό πεδίο τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καί δέν ἔχει σέ καμία περίπτωση κοινωνικό ἢ κοινωνικοασφαλιστικό χαρακτήρα, οὔτε καί ἀνάγεται στήν ὑποχρέωση τοῦ κοινωνικοῦ κράτους.

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι ἡ γερμανική δικαιοσύνη ἐξετάζει τά αἰτήματα τῶν χιλιαστῶν ὑπό αὐστηρῶς ἀντικειμενική πλευρά καί μάλιστα ὑπό τήν πλέον αὐστηρή ἐπί τοῦ προκειμένου, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι στερήσεως συντάξεως (δηλαδή πόρων ἐπιβιώσεως). Καί τοῦτο εἶναι βεβαίως ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη ἀποψη, διότι δέν εἶναι δυνατόν κάποιος νά στερεῖται τῶν κρατικῶν παροχῶν γιά λόγους ἰδίας ὑπαιτιότητος, ἕνας δέ «Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» νά ἀπολαμβάνει τῶν παροχῶν αὐτῶν κατά παράβαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχείρισης ἐπικαλούμενος δῆθεν λόγους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

ή διαλεγμένη και ή καλύτερη πνευματική τροφή από τά στοιχέα του Πολιτισμού.

Μέ αυτά θά ασχολοῦνται γονεῖς και μαθητές, δάσκαλοι και φροντιστές, συγγενεῖς και ἐθελοντές βοηθοί, για πολλές ὥρες, για πολλές μέρες και ἐβδομάδες και για πολλά χρόνια, ὅπως εἶχε γίνει και μετά τό 1983.

Στήν ἀγορά και στά ἐστιατόρια διαλέγουμε προσεκτικά τά τρόφιμα και τά φαγητά για τό σῶμα μας. Για τήν Ψυχή και τό Σῶμα, για τό Πνεῦμα τῶν παιδιῶν μας πῶς και μέ ποιά κριτήρια διαλέγεται ή Πνευματική Τροφή; Ποιός τήν προσφέρει και μέ τί τρόπο τήν προσφέρει; Ποιός ἐποπτεύει τήν προσφορά και ποιός ἀξιολογεῖ τά ἀποτελέσματα;

Μέχρι τό 1980 εἶχαμε ἐμπιστοσύνη στό Ἑλληνικό Ἐκπαιδευτικό Σύστημα, διότι κατά τεκμήριο ὑπηρετοῦσε τό Ἔθνος και ὑπῆρχαν μηχανισμοί προστασίας ἀπό ξένα συμφέροντα. Μέσα στά πλαίσια αὐτά, ἔστω και τά συγκεντρωτικά, ὁ ἐκπαιδευτικός ὡς Ἐπιστήμων, εἶχε κάποια περιθώρια ἐπιλογῆς, ὅπως π.χ. τήν Μέθοδο Διδασκαλίας.

Στή δεκαετία του 1980—1990 ἔγιναν πάρα πολλές βίαιες «ἀλλαγές» μέ τόν Διωγμό τῶν στελεχῶν τῆς Παιδείας, μέ τό νέο ἐκπαιδευτικό περιεχόμενο τῶν καινούριων σχολικῶν βιβλίων, μέ τήν εἰσαγωγή -κατά παγκόσμιο πρωτοτυπία- τῆς Μεθόδου Διδασκαλίας και μέ τήν κατάργηση τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν, ἀντί τῆς ἐξέλιξης σέ Παιδαγωγικές Σχολές ή Παιδαγωγικά Τμήματα. Ὅσοι καθηγητές θά ἐπεδίωκαν συνέχιση τῆς σταδιοδρομίας, ἔπρεπε νά προσαρμολοθοῦν στόν νέο ιδεολογικό προσανατολισμό.

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν πλήρης και ἀπότομη διακοπή ἀπό τό παρελθόν, τό παρελθόν τῆς συσσωρευμένης Πείρας και τῆς δοκιμασμένης Πρακτικῆς.

Στήν ἐπόμενη δεκαετία, τήν τελευταία τῆς Χιλιετίας, παγιώθηκε κάθε ἀλλαγή τῆς προηγούμενης δεκαετίας και μπῆκαν οἱ βάρσεις για τήν παράξενη και πολλαπλά ἀμφιβητούμενη «Νέα Ἐποχή».

Ὁ προηγούμενος φιλοσοφικός προσανατολισμός ἄφηνε νά ἐννοηθεῖ κάποιο ἀνθρώπινο

πρότυπο, τόν homo sovieticus, χωρίς ἐπίσημη ἀναγνώριση, ἀλλά μέ τήν de facto κατάσταση. Τώρα θερίζουμε τούς καρπούς τῆς Διαφθορᾶς σέ ὅλους τους τομεῖς και πρέπει νά ἀναμένουμε χειρότερα ἀποτελέσματα.

Στήν Ἰαπωνία τό 1948 οἱ Παιδαγωγοί και οἱ Πολιτικοί ἐπενέβησαν διορθωτικά στίς μεγάλες και ἀπότομες ἀλλαγές. Ἐδῶ τίς βαθαίνουμε και τίς πλαταινουμε για νά ὑπηρετήσουμε μέ τήν γενικευμένη σύγχυση τό Χάος.

4. Ἄς σταθοῦμε σέ ἓνα ἀπό τά νέα 30 σχολικά βιβλία, τήν Ἱστορία τῆς ΣΤ΄ του Δημοτικοῦ σχολείου. Ἐντονα εἶχαμε ἀνησυχῆσει για τό προηγούμενο τῆς δεκαετίας του 80 - 90, και εἶχαμε πάρει θέση μέ ἄρθρα και σέ συνέδρια.

Δυστυχῶς θεωρῶ τοῦτο χειρότερο και ἀμέσως ἀναφέρω τί πρόσεξα μέ πρώτη ματιά.

4.1 Ἐντονη ἀντιορθόδοξη θέση:

α) Προβάλλει τίς θέσεις του Βησσαρίωνα ἀπό τήν ἀρχή και ἀγνοεῖ τελείως τόν Λαό και τόν Μάρκο τόν Εὐγενικό.

β) Προβάλλει τόν ἐντυπωσιακό πίνακα μέ τή «Γέννηση τῆς Ἀφροδίτης».

γ) Δέν ἀναφέρει τίποτε για τήν Κωνσταντινούπολη και τήν 25η Μαρτίου 1821.

δ) Ἀγνοεῖ τούς Ἐθνομάρτυρες κληρικούς.

ε) Ἐχει δύο εἰκόνες για τούς ἐθνομάρτυρες ἐπισκόπους Καστοριάς και Σμύρνης μέ μιλιταριστικό ὑπονοούμενο.

στ) Δέν γίνεται καμιᾶ ἀναφορά στά ἰσχυρότερα κίνητρα τῆς Ἐθνικῆς Ἐπανάστασης: τήν Πίστη τῶν Ἀγωνιστῶν και του Ὁρθόδοξου Λαοῦ.

ζ) Τά ἐξώφυλλα του βιβλίου «μουντζουρώνονται» μέ σχεδιάσματα του Διονυσίου Σολωμοῦ, πιθανόν για ἐντυπωσιασμό μαθητείας στίς «πηγές». Θά ἦταν πάρα πολύ ἐπικαιρη ή καθαρή παράθεση τῆς τελευταίας 158ης στροφῆς του Ἐθνικοῦ Ὕμνου που ἀπευθύνεται στους τότε ἰσχυρούς τῆς Γῆς:

*«Τοῦτο ἄν ἴσως μελετᾶτε,
ἰδοῦ, ἐμπρός σας, τόν Σταυρό,
Βασιλεῖς! ἐλάτε, ἐλάτε,
και κτυπήσετε κ' ἐδῶ».*

4.2. Μέ τήν εἰσαγωγική παρουσίαση τῆς Ἀφροδίτης, δίνει ἔμφαση στήν κοσμική και

άθη φεμινιστική κίνηση με βάση τό αντικλη-
ρικό πνεύμα της Γαλλικής Έπανάστασης.

Δέν κάνει καμιά αναφορά στό Ζάλογο, στή Τζαβέλαινα, στήν Άράπιτσα της Νάου-
σας, κ.λ.π.

Δέν αναφέρεται στό γνήσιο Έλληνικό φεμι-
νιστικό κίνημα μέ πρώτη τήν Καλλιρρόη Σιγα-
νοῦ – Πεορέν μέ τήν «Έφημερίδα τῶν Κυριῶν»
(1887), τήν Άννα Τριανταφυλλίδη, τήν Έλμίνια
Παντελάκη, τήν Εὐανθία Γλινοπούλου, τή Μα-
ρία Μομφεράτου, τήν Λίνα Τσαλδάρη κ. ἄ.

Άπό τό 1828 ἐπιχειρήθηκε ἡ ἀλλοίωση τοῦ
Ρωμαίικου Φρονήματος ἀπό ξένες δυνάμεις
μέ τήν ἐκπαίδευση τῶν θηλέων κατά τά ξένα
πρότυπα, μέ στόχο τήν οἰκογένεια καί τά σχο-
λεῖα. Τότε ἡ μικρή Έλλαδίτσα κατάλαβε τήν
παγίδα καί ἀντέδρασε μέ τά Παρθεναγωγεῖα
καί μέ τά Άρσάκεια.

4.3. Τό νέο βιβλίο δέν περιγράφει Γεγονότα.

Ἡ Έπανάσταση τοῦ Γένους καί της Ρωμι-
οσύνης δημιούργησε Πολιτισμό Θυσίας καί
Αὐτοθυσίας μέ βάση τό Ρωμαίικο Φιλότιμο.
Αὐτό τό Φιλότιμο εἶναι ἡ Διάκριση τοῦ Πο-
λιτισμοῦ μας ἀπό τούς Γάλλους, Έγγλέζους,
Ρώσους καί Άμερικανούς. Εἶναι τό σύγχρο-
νο ζητούμενο ὡς Έλπίδα στή χειμαζόμενη
ἀνθρωπότητα ἀπό τήν τυφλή Βία, ἀπό τόν
ἐπιδιωκόμενο Σκοταδισμό καί ἀπό τό χάος
τοῦ Μηδενισμοῦ.

Φαίνεται καθαρά ὅτι κάποιοι ἰσχυροί παρά-
γοντες της «Νέας Έποχῆς» ἐπιχειροῦν νά δημι-
ουργήσουν ἀγέλες ἀποβλακωμένων ἀνθρώπων
χρησιμοποιώντας σάν ἐργαλεῖα τή Γλώσσα,
τήν Ἱστορία καί τή «Διάλυση της Λογικῆς»⁹.

Μήπως αὐτό τό βιβλίο εἶναι ἔργο ἐμπειρο-
γνωμόνων τῶν Έπιστημῶν της Έκπαίδευ-
σης; Οἱ ψυχοτεχνικές σήμερα, προσφέρουν
πολλές ὑπηρεσίες μέ τό σύγχρονο: «ἄρτος
καί θεάματα».

Άλλά καί ἡ ἀποτυχημένη πολιτική της
«Μεξικάνικης Όμελέτας» δέν ταιριάζει σέ
Χώρα πού εἶναι ἡ νόμιμος κληρονόμος τοῦ
Ρωμαίικου Πολιτισμοῦ.

9. Ζάν - Κλώντ Μισέα: «Έκπαίδευση της Άμάθειας»,
2002.

4.4. Τό βιβλίο αὐτό μέ τά 50 εἰσαγωγικά
κείμενα τῶν 180 -200 λέξεων δέν περιγράφει
Πρόσωπα, δέν περιγράφει τά μακροχρό-
νια βάσανα της σκλαβωμένης Ρωμιοσύνης.
Άπλῶς ἀναφέρει λίγα ὀνόματα πού κινοῦν-
ται σέ λαϊκές μάξες.

4.5. Παρουσιάζονται αὐθαίρετα ὡς «Πη-
γές» ἀποσπάσματα, πολλά ἀπό τά ὅποια
ἔχουν παράξενη ἢ ἀμφίσημη προβολή π. χ.:

Π4. 14: Τοῦ Χάρ. Τρικούπη, 1880.-- «Άν
ἡμεῖς τήν λάβωμεν (τήν Μακεδονία) **θά τούς
κάνουμε ὅλους Έλληνας**¹⁰...».

Π4.17: Παῦλος Μελάς πρὸς τόν Μητροπο-
λίτη Καστοριάς τό 1903. «Οἱ ἔνδεκα Κρητες
πού σᾶς στέλλομε, εἶναι τέλειοι τύποι πολε-
μιστῶν...».

Π5.32: Άφήγηση Άλεξίου. «Έγινε ἡ **Έλλη-
νική Κατοχή**...».

Π5.33: Ὁ Κεμάλ ἀναφέρει, 1919. «Ἡ **Έλλη-
νική Κατοχή** της Σμύρνης...».

Άλλά καί τό Γλωσσάριο μᾶς πληροφορεῖ:
«Κεμάλ Ἀτατούρκ: Ὁ ἠγέτης τοῦ **ἀπελευθε-
ρωτικοῦ ἀγώνα** τῶν Τούρκων καί μετέπειτα
Πρόεδρος της **Τουρκικῆς Δημοκρατίας**».
(Άπό ποιούς καί ποιᾶς Δημοκρατίας; Ἡ ἀνω-
μαλία της Ἱστορίας;).

4.6. Δέν γίνεται καμιά αναφορά στήν Γενο-
κτονία τῶν Έλλήνων της Μικρᾶς Ἀσίας καί
τοῦ Πόντου ἀπό τό 1914, γιά τήν ἐξόντωση
τῶν Έλλήνων τό 1955 στήν Κωνσταντινού-
πολη, γιά τούς διωγμούς τῶν Έλλήνων της
Ίμβρου, Τενέδου κ.λ.π.

Δέν ἀναπτύσσεται ὁ μακροχρόνιος βίαιος
ἐξισλαμισμός περιοχῶν.

Άντίθετα δέν ἐμπνέουν κανένα ἐνδιαφέ-
ρον ἐγρήγορησης γιά ὅσα προπαγανδίζουν
οἱ Σκοπιανοί, οἱ Έθνικιστές Ἀλβανοί, οἱ
Τούρκοι. Μάλιστα, στή σελίδα 115, Συγγρα-
φεῖς, Κριτές καί Π. Ι. ἀποφασίζουν καί διδά-
σκουν: «Ἡ Ελλάδα πετυχαίνει τήν ἐδαφική
ὀλοκλήρωση καθῶς καί τά ὀριστικά σύνορά
της...».

Στή σελίδα 101, προβάλλονται πρὸς Συγ-

10. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

κριτικές σκέψεις για Έλληνικό Ίμπεριαλισμό Έλληνες και Τούρκοι ως εξής:

«Οί προκλητικές εκδηλώσεις των Ελλήνων με την παρέλαση του Έλληνικού στρατού στη Σμύρνη, με την εύλογία των Ελλήνων στρατιωτών από τον Μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσόστομο» και με την αφήγηση του Άλεξιού για «Κατοχή». Αυτές οι γραπτές θέσεις υποστηρίζονται με φωτογραφίες και κείμενο.

Αντίθετα, οι «αδικημένοι» Τούρκοι βρήκαν στήριγμα στον «Ελευθερωτή» και «Δημοκράτη» Κεμάλ Άτατούρκ και αυτή η θέση υποστηρίζεται με τό κείμενο:

«Ο Κεμάλ αναφέρει (1919):

«Η Έλληνική Κατοχή της Σμύρνης, του μοναδικού λιμανιού και κοσμήματος της [...] Τουρκίας, υποχρεώνει τό τουρκικό έθνος νά αναλάβει τίσ ευθύνες του απέναντι στην Ιστορία...».

Τελείως απαράδεκτα και ανιστόρητα, αντιπαιδαγωγικά και έρευνήτεια τά προηγούμενα, τά όποια προετοιμάζουν τό μοίρασμα του Αιγαίου. Έχω βαθύτατη συνείδηση τών όσων διατυπώνω, διότι πριν από λίγα χρόνια έπισκέφθηκα πολλά μέρη της Τουρκίας, έλαβα μέρος σε συνέδρια, μπήκα μέσα σε τουρκικά σχολεία και έλαβα μέρος σε σχολική εκδήλωση. Τολμήσαμε νά κάνουμε θρησκευτικό μνημόσυνο στό μαρτυρικό Λεβίσι τό 1998, παρά τά εμπόδια της Τουρκικής Ασφάλειας. Τό ίδιο έχουμε πράξει και στην Βόρειο Ήπειρο, δημοσιεύοντας αυτές τίσ επί τόπου παρατηρήσεις.

4.7 Αποσιώπηση και παραπληροφόρηση.

Αφιερώνονται 14 κεφάλαια στον 20ό αιώνα με χάρτες και αναφορές στην Ευρώπη,

αίωνα πού ανάδειξε τον Κομμουνισμό σε κυρίαρχη θέση, για νά καταρρεύσει με μεγάλο πάταγο στην τελευταία του δεκαετία. Αποσιωπάται τελείως αυτό τό κυρίαρχο φαινόμενο. Τήν συμμετοχή της Σοβιετικής Ένωσης στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τήν σημειώνει ως συμμετοχή της Ρωσίας. Στόν χάρτη 5.50 κατευθύνει τούς μαθητές νά στρέψουν τήν προσοχή τους μόνο στα κράτη με ναζιστικό, φασιστικό και δικτατορικό καθεστώς. Άγνοώντας όλα τά προηγούμενα έλληνικά πραξικοπήματα, αναφέρεται με έμφαση στό μεταξικό Καθεστώς και υποβαθμίζει τελείως τό ΟΧΙ και τήν 28η Οκτωβρίου 1940.

Αντίθετα υπερπροβάλλει τό ΕΑΜ για αντιστασιακή δράση, δέν αναφέρει τίποτε για τον ΕΛΑΣ, τον όποιο μετασηματίζει με έντονα γράμματα σε δημοκρατικό στρατό πού πολέμησε τον στρατό της Κυβέρνησης Έθνικης Ένότητας.

4.7. Έμφαση δίνει πολύ μεγάλη στην δικτατορία του 1967, προβάλλοντας τό Πολυτεχνείο, ως κορυφαία πράξη αντίστασης και τήν συνδέει με έντονο, διχαστικό τρόπο με τήν Κυπριακή Τραγωδία.

Τό νέο βιβλίο της Ιστορίας του 15ου αιώνα, μέχρι σήμερα, τελειώνει με κοσμικές δραστηριότητες ποδοσφαίρου, Ολυμπιακών Αγώνων, Κινηματογράφου και Φεστιβάλ.

Θεωρώ αυτή τήν προσέγγιση της Ιστορίας ως Πνευματική Βία σε άθωες ψυχές στό πιο κρίσιμο και τελευταίο χρόνο της παιδικής ηλικίας.

Έχουμε δικαίωμα νά αποκρούσουμε τον Πολιτισμό της Ρωμοσύνης και νά παραδώσουμε τά παιδιά μας στον Γραικυλισμό;

Είπε κάποιος Γέροντας: «Ήταν ένας μοναχός πού μόλις άρχιζε νά κάνει τήν ακολουθία του τον έπιανε ρίγος και πυρετός και τότε έλεγε στον εαυτό του: «νά, είμαι άρρωστος και κάποια ώρα μπορεί νά πεθάνω. Λοιπόν άς σηκωθώ πριν πεθάνω και άς κάνω τήν ακολουθία μου». Με αυτό τό λογισμό πίεξε τον εαυτό του και έκανε τήν ακολουθία του και μόλις σταματούσε ή προσευχή σταματούσε και ό πυρετός, και πάλι τήν ώρα της ακολουθίας έρχόταν ό πυρετός. Και ξανά μ' αυτό τό λογισμό άντιστεκόταν ό άδελφός και έκανε τήν ακολουθία του και τελικά νίκησε τον άρνητικό λογισμό».

“Τό Μέγα Γεροντικό”, έκδ.: Ι. Ήσυχ. “Τό Γενέσιον της Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης.

ΠΩΣ ΕΓΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΣΚΟΠΙΑ» ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ («Ο ΠΟΛΥΣ ΟΧΛΟΣ»)

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Τό κυβερνῶν σῶμα τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», σάν μία ἐπίλεκτη ομάδα ἀπό τό ὑπόλοιπον τῶν χρισμένων, δηλαδή τόν «πιστό καί φρόνιμο δοῦλο», φέρει ὅλη τήν εὐθύνη γιά τήν ἐτοιμασία τῆς πνευματικῆς τροφῆς τῶν προβάτων. Αὐτή ἡ τροφή δέν εἶναι ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ «Σκοπιά», δικές της ἀπόψεις. Εἶναι οἱ ἀλήθειες μέ τίς ὁποῖες τήν προμηθεύει ὁ Ἰεχωβά, ἢ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἢ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀναλόγως ὅπως τό κυβερνῶν σῶμα βούλεται. Αὐτή τήν φορά ὁ Ἰεχωβά εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γιά τίς προσαρμογές πού στέλνει στήν ὀργάνωσή του. Ἔτσι δικαιολογεῖ τίς δογματικές της ἀλλαγές, ὅπως ἡ «Σκοπιά» γράφει:

«Σκοπιά», 15-5-06, σελ. 24: « Ὁ Ἰεχωβά ἔχει ἐπιφέρει σταδιακές προσαρμογές στο ἐπίγειο μέρος της οργάνωσής του. Αυτές οι προσαρμογές ἔχουν ἐξωραΐσει, σταθεροποιήσει καί ἐνισχύσει τήν διευθέτηση πού ὁ ἴδιος ἔχει φέρει σέ ὑπαρξη γιά τήν πνευματική μας προστασία».

Ὅλες τίς ἀντιφατικές διδασκαλίες τῆς «Σκοπιᾶς» πού κατά διαστήματα ταλανίζουν τούς ὀπαδούς, τίς «ἐπιφέρει» ὁ Ἰεχωβά. Ὁ Ἰεχωβά εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κάνει τά λάθη –«προσαρμογές» ὅπως τίς ὀνομάζει ἡ «Σκοπιά». Γιά ὅλες αὐτές, λοιπόν, τίς διδαχές –οἱ ὁποῖες σέ ἄλλες περιπτώσεις χαρακτηρίζονται ψευδεῖς καί ἀρκετές φορές δαιμονικές ἀπό τήν ἴδια τήν ἐταιρία, ὅπως γιά τό ἐδάφ. Ρωμ. ΙΓ. 1-, ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Κ. Ρῶσσελ καί κατόπιν, μόνος ὑπεύθυνος θεωρεῖται ὁ Ἰεχωβά, ὅπως τοῦλάχιστον τόν παρουσιάζει ἡ πῖό πάνω «Σκοπιά», πού μάλιστα τίς ὀνομάζει καί «ἐξωραϊστικές». Τό «κυβερνῶν σῶμα», εἶναι ἀνεύθυνο... ἀφοῦ ὁ ἀγωγός ἀπλῶς παραλαμβάνει καί κηρύττει ὅ,τι τοῦ διοχετεύει

ὁ Ἰεχωβά, γιά πνευματική προστασία καί διάφορα ἄλλα.

Τό θέμα πού θά παρουσιαστεῖ εἶναι σημαντικό γιά τόν «πολύ ὄχλο», γιατί αὐτούς ἀφορᾷ καί συγκεκριμένα, μέ ποιό σῶμα θά ἀναστηθοῦν καί σέ ποιά κατάσταση:

1958-60. «Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο», σελ. 234: «Ὅσοι ἐπανέλθουν σέ ζωὴ ἐπάνω στή γῆ δέν θά ἐξέλθουν ἀπό τόν Ἄδη ἢ τόν τάφο τέλειοι κατά σάρκα».

1982-85. «Χιλιετής Βασιλεία», σελ. 35: «Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πού θα βγουν ἀπό τόν Ἄδη ἢ τόν κοινό τάφο θα εἶναι καί ὁ κακοποιός πού κρεμάστηκε πάνω σ' ἓνα πάσσαλο ἐκτέλεσης δίπλα στον Ἰησοῦ... Αὐτός θα ἔχει τήν ευκαιρία μαζί με ἄλλους ἀναστημένους νεκρούς ἀνθρώπους να διορθώσει τή ζωὴ του καί να γιαντρευτεῖ ἀπό τίς ἀνθρώπινες ἀτέλειες καί τήν ἀμαρτωλότητά του».

Μᾶς παρουσιάζεται ἡ «ἀλήθεια» τήν ὁποία παρέδωσε ὁ Ἰεχωβά στό «κυβερνῶν σῶμα» ἕως τό 1982 (οἱ Ἕλληνες ὀπαδοί τό πληροφορήθηκαν αὐτό τό 1985). Αὐτό βέβαια δέν ἀπασχολεῖ τή «Σκοπιά» ἔστω καί μέ καθυστέρηση τριῶν ἐτῶν μαθαίνουν ὅτι οἱ ἀναστημένοι, ἀπό τόν «πολύ ὄχλο», θά εἶναι ἀτελεῖς καί σωματικά καί διανοητικά. Αὐτές τίς ἀτέλειες θά ἀναλάβουν νά τίς τακτοποιήσουν οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ὀργάνωσης, ἐδῶ στή γῆ, ὥστε στό διάστημα τῶν 1.000 ἐτῶν νά τελειοποιηθοῦν. Αὐτή ἦταν καί ἡ «ἀλήθεια» τήν ὁποία κήρυττε ἡ «Σκοπιά», μέσω ὅλων τῶν ἐντύπων της, καθώς καί προφορικῶς κατά τό περίφημο «ἔργο», τήν «ἀγνή λατρεία», πρὸς τόν Ἰεχωβά.

1998. «Σκοπιά», 1-7-98, σελ. 21: «Ὁ Θεός θα τους δώσει σῶμα ὅπως εὐαρεστεῖται. Ἀναμφίβολα το καινούργιο σῶμα τους θα εἶναι υγιές...».

2000. «Σκοπιά», 15-7-2.000, σελ. 15: «Ο Θεός θα καλέσει και εκείνους που βρίσκονται στη μνήμη του, θα απαντήσουν, θα είναι σαν να είχαν επιστρέψει από κάποιο ταξίδι. Όχι άρρωστοι ή ανήμποροι αλλά πλήρως υγιείς».

Ο Θεός, όπως διαβάσαμε, άλλαξε άποψη και η προσαρμογή αυτή προϋποθέτει ότι ο «άγωγός» πρέπει να τρέξει να κηρύξει τα «καλά νέα», αυτά που παρέλαβε από τον Ίεχωβά προσφάτως. Δεν θά «άνίστανται άτελείς» οί του «πολλού ὄχλου» αλλά, προσφάτως, πλήρως υγιείς και διανοητικά και σωματικά. Η προοπτική, ή καινούργια για την ανάσταση τῶν ὀπαδῶν είναι πολλή εὐχάριστη. Ὅμως τά καλά αυτά νέα του Ίεχωβά δεν διήρκεσαν πολύ διότι προέκυψε «ἀναπροσαρμογή τῆς ἀλήθειας» του Ίεχωβά και διευκρίνιση τῆς ἀποφάσεώς του· τώρα θέλει τούς ἀναστημένους τέλεια υγιείς. Τό ἐρώτημα είναι γιατί οί ἀπόψεις του Ίεχωβά τίς ὀποῖες παραλαμβάνει τό «κυβερνῶν σῶμα» είναι ἄκρως ἀντίθετες μέ τίς προηγούμενες; Ὁ ἀγωγός είναι πράγματι του Θεοῦ;

2000. «Σκοπιά», 1-10-2000, σελ. 19: «Μέχρι το τέλος των 1000 ετών, διακυβέρνηση της βασιλείας η ανθρωπότητα θα έχει αποκατασταθεί σε διανοητική και σωματική τελειότητα».

Ἐπιστροφή στήν ἀτελή κατάσταση τῶν ἀναστημένων.

Στό ἐλάχιστο διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν ὁ Ίεχωβά, κατά τήν «Σκοπιά», ἀπεφάσισε μία καινούργια προσαρμογή γιά νά ἐξωραΐσει τούς ἀναστημένους νεκρούς. Δεν ἐπιτρέπεται νά ἀναστηθοῦν τέλειοι γιατί τότε ποιός ὁ ῥόλος τῆς «βασιλείας»;

Φυσικά, ὁ «άγωγός» ἐνημερώθηκε χωρίς καθυστέρηση, ὥστε νά σπεύσει ταχέως νά φροντίσει τά πρόβατα. Ἄτελή θά ἐπανέρχονται ἀπό τόν Ἄδη καί τήν τελειοποίηση καί ἀποκατάστασή τους -σωματική καί πνευματική- τήν ἐμπιστεύθηκε ὁ Ίεχωβά στόν «άγωγό» του. Ἐργάζονται τά πιεστήρια του Μπρούκλιν νά προλάβουν νά θρέψουν τά πρόβατα μέ τήν νωπή τροφή.

2002. «Σκοπιά», 2002-1-2-02, σελ. 23: «Στη διάρκεια της Χιλιετίας ο Χριστός και οι 144.000 χρισμένοι αδελφοί του στον ουρανό θα ενεργήσουν ως βασιλιάδες και ιερείς όπου θα χορηγήσουν τα οφέλη της λυτρωτικής θυσίας του Χριστού στην γη. Τα αλλά πρόβατα θα «τελειοποιηθούν» έτσι, από σωματική και διανοητική άποψη».

2005. «Σκοπιά», 1-5-05, σελ. 20: «Δεν πρέπει να ξεχνάμε και τις θαυμάσιες ευλογίες που θα υπάρξουν καθώς θα εφαρμόζονται τα οφέλη της λυτρωτικής θυσίας του Χριστού. Ὅσοι ἀποκατασταθοῦν σε ζωή μέσω ἀνάστασης δεν θα ἔχουν ἀσθένειες ἢ ἀναπηρίες σαν αυτές που ἀντιμετωπίζουν οί ἄνθρωποι σήμερα (Ἡσαΐας, 33- 24). Ἐνα εὐρῶστο σῶμα καί ἡ προοπτική τῆς τέλειας υγιείας θα ἐπιτρέψουν σε ὄλους τους κατοίκους του νέου κόσμου νά συμμετάσχουν πλήρως στο ἐκπαιδευτικό ἐργο μέσω του ὀποῖου δισεκατομμύρια ἀναστημένοι θα διδαχθοῦν τήν οδὸ τῆς ζωῆς».

2006. «Ἐύπνα», Φεβρουάριος, σελ. 9: «Σε πολλές περιπτώσεις τα πλήθη ἔφερναν στον Ἰησοῦ κουτσούς, κουλούς, τυφλούς καί κουφούς. Εκείνος θεράπευε με προθυμία “κάθε είδους ἀσθένεια καί κάθε είδους πάθηση”. Ἐδειχνε με ἀπτό τρόπο τι θα ἐπιτελέσει ἡ Βασιλεία του... Φανταστείτε νά ξυπνήσετε στον Παράδεισο με νέο σῶμα, καθαρὴ ὄραση, ἀφτιά στα ὀποῖα θα ἠχούν κελαηδίσματα πουλιῶν καί ευχάριστες φωνές, χέρια καί πόδια χωρίς κανένα πόνο, καθώς καί υγιέστατη διάνοια. “Οἱ ἡμέρες τῆς συμφορᾶς των γηρατειῶν” θα ἔχουν εξαφανιστεῖ γιά πάντα».

Σ' αὐτό τό «ἘΥΠΝΑ», τό «κυβερνῶν σῶμα» ἀκολουθεῖ τίς ἴδιες ὑποσχέσεις ὀπως καί στήν προηγούμενη «Σκοπιά», τῆς 1-5-05, καθώς καί σέ ἄλλες. Προσπαθεῖ καί τό κατορθώνει -αὐτό είναι τό λυπηρό- νά περνᾶ στό ὑποσυνείδητο τῶν ὀπαδῶν καί μέ τήν γνωστή του μέθοδο, ὥστε νά τούς γίνονται πλέον πεποίθηση, τά «θαυμαστά ἔργα» καί οἱ «εὐδαιμονικές συνθήκες», πού θά ἀπολαμ-

βάνουν οι αναστημένοι στην χιλιετία. Υπάρχει όμως και η συνέχεια:

2006. «Σκοπιά», 15-5-06, σελ. 6: «Καθώς η υπάκουη ανθρωπότητα θα προχωρεί προς την τελειότητα οι οδυνηρές συνέπειες των γηρατειών θα αντιστραφούν. Δεν θα υπάρχουν πλέον γυαλιά, μαστούνια, πατερίτσες, αναπηρικά καροτσάκια, νοσοκομεία και φάρμακα. Οι αλλαγές θα γίνονται καθώς θα ανακτούμε το νεανικό μας σφρίγος! (Ιώβ -33-25). Υστερα από ένα καλό νυχτερινό ύπνο, θα ξυπνάμε κάθε πρωί αναζωογονημένοι και έτοιμοι να αρχίσουμε άλλη μία μέρα χαρωπής δραστηριότητας».

Τό δύσκολο έργο της αποκαταστάσεως αναλαμβάνουν πλέον οι 144.000 και ο Ίησους Χριστός. Αυτή την μεγάλη ευθύνη τους αναθέτει ο Ίεχωβά. Ένας Θεός τελείως αδύναμος, όπως τον παρουσιάζει η «Σκοπιά», ο οποίος δέν μετέχει στην τελειοποίηση των αναστημένων -δύσκολο έργο- και τό αποποιείται. Σέ αντίθετη περίπτωση, δέν θά υπήρχε λόγος υπάρξεως του «δούλου». Αμέτρητο πλήθος από τυφλούς, κουτσούς, μουγκούς, τρελούς και από πλήθος άλλων, οι οποίοι πάσχουν από διάφορες άλλες αρρώστιες, θά αναστηθούν. Πολλή εργασία για τους «κεχρισμένους» για την εξάλειψη όλων αυτών των προβλημάτων, σωματικών, διανοητικών και πνευματικών αφού θά διδάσκουν επί πλέον. Τό έργο αυτό έχει ανατεθεί στους «χρισμένους» και μαζί μ' αυτούς και ο Ίησους Χριστός, ο οποίος πάντοτε κατά την «Σκοπιά», έχει ανάγκη συνεργατών και βοηθών.

Μέσα από όλα αυτά τά μυθεύματα του «δούλου», εξάγεται η πραγματικότητα: ο Ίησους Χριστός είναι στό περιθώριο, έφόσον όλο τό σωτήριο έργο τό έπιτελεί ο «δούλος». Από αυτόν εξαρτώνται τά πάντα, για τόν «πολύ όχλο» πλήρης υπακοή και ύποταγή στις διδασκαλίες του «κυβερνώντος σώματος», για νά απολαύσουν τά όφέλη της λυτρωτικής θυσίας του Ίησού Χριστού κατά την χιλιετία...

Ο Ίησους Χριστός έπαθε, υπέστη βασανιστήρια, σταυρώθηκε, από άγάπη για την σωτηρία όλων των ανθρώπων, ενώ έδω άλλος αυτοπροβάλλεται ως σωτήρας, κηρύττοντας τό μίσος προς τους πάντες, τους έκτός «Σκοπιάς», διότι αυτοί ανήκουν στό στρατόπεδο του Σατανά και ο Ίεχωβά θά τους καταστρέψει. Τό μόνο που τους άξίζει είναι -κατά τή διδασκαλία του «κυβερνώντος σώματος»- μίσος τό θεοσεβές μίσος.

Άλλά και άλλη δραστηριότητα του Ίεχωβά μας παρουσιάζει τό «κανάλι-του Θεού» τόν τρόπο και τό πώς θά «έλθουν σέ ζωή» οι αναστημένοι. Έκτός των προηγουμένων ύποσχέσεων προς τους όπαδούς, κάνει αναφορά στην κατάληξη όλων αυτών και επί πλέον δείχνει μέ τις διδασκαλίες της ποιός είναι ο Θεός της.

Οί περιγραφές του παραδείσου συνεχίζονται στη «Σκοπιά» τής 15-5-06 (είναι η «Σκοπιά» των νέων δραστηριοτήτων του Ίεχωβά)· στίς σελ. 6 και 7 γράφει:

«Πόσο ευχάριστο θα είναι να ζούμε για πάντα σε ένα παραγωγικό, ειρηνικό και ωραίο παράδεισο τιμή στο Άγιο όνομα του Ίεχωβά. Στη διάρκεια της χιλιετούς Βασιλείας του, ο Ίησούς θα εφαρμόσει τα όφελή της λυτρωτικής θυσίας σε κάθε υπάκουο άνθρωπο. Έτσι θα αναιρεθεί τελικά όλη η αμαρτία και η ανθρωπότητα θα εξυψωθεί σε τελειότητα... Όταν θα έχουν εξαλειφθεί οι συνέπειες της αμαρτίας του Αδάμ, οι τέλειοι άνθρωποι θα ανταποκρίνονται στους κανόνες του Θεού από σωματική διανοητική, ηθική και πνευματική άποψη. Με αυτόν θα έρθουν σε ζωή με την πλήρη έννοια όταν φθάσουν σε **αναμάρτητη τελειότητα. Για λίγο καιρό μετά τό τέλος της Χιλιετούς Βασιλείας του Χριστού ο Σατανάς και ο διάβολος και οι δαίμονες... Θα ελευθερωθούν από την άβυσσο... θα τους επιτραπεί να καταβάλουν μία τελική προσπάθεια για να απομακρύνουν τους ανθρώπους από τον Θεό. **Μολονότι μερικοί άνθρωποι θα ενδώσουν σε εσφαλμένες επιθυμίες, αυτός ο στασιασμός θα αποτύχει. Ο Ίεχωβά θα εκτελέσει τα ιδιοτελή άτομα μαζί****

ΓΙΟΓΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ: ΝΕΟΕΠΟΧΙΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕ ΤΟ ΜΑΝΔΥΑ ΤΗΣ ΑΣΚΗΣΗΣ

της κ. Ελένης Ανδρουλάκη.

(Β' μέρος)

Ο διαλογισμός.

Αντίθετα με τις γυμναστικές ασκήσεις, οι σωματικές ασκήσεις της γιόγκα (άσάνες) δεν σχετίζονται με κίνηση, αλλά στοχεύουν να ακινητοποιήσουν το σώμα. Αντίστοιχα και οι αναπνευστικές ασκήσεις της γιόγκα (πρανάγιαμα) δεν στοχεύουν σε καλύτερη αναπνοή,

αλλά στη μείωση ή την παύση της αναπνοής¹¹. Όταν λοιπόν ο ασκούμενος έχει φτάσει στην τέταρτη βαθμίδα της γιόγκα και έχει επιτύχει την ακινησία του σώματος σε συγκεκριμένες στάσεις και την επιβράδυνση της αναπνοής του, είναι έτοιμος να ξεκινήσει το διαλογισμό.

11. <http://www.dci.dk/?artikel=334>.

με το Σατανά και όλους τους δαίμονες του. Η πονηρία δεν θα εμφανιστεί ποτέ ξανά. Οι παραβάτες θα εξαλειφθούν για πάντα και οι δίκαιοι θα λάβουν αιώνια ζωή.

Κατ' αρχήν, έγινε κατανοητός ο τρόπος μέ τον οποίο επανέρχονται σε «ζωή» οι επί μία χιλιετία διδασκόμενοι τά «έξυψωτικά βοηθήματα» του «δούλου» οι απολαμβάνοντες τά όφελι της λυτρωτικής θυσίας του Ίησου Χριστού (δέν μās εξηγεί ή «Σκοπιά», ποιά είναι τέλος πάντων αυτά τά όφελι). Έφθασαν, λοιπόν, σε τελειότητα από πάσης απόψεως... Κατόπιν ό Ίεχωβά θά επιτρέψει στον Σατανά νά καταβάλει μία τελική προσπάθεια, απομακρύνσεως των ανθρώπων από τον Θεό.

Η άγια Γραφή δέν όμιλει πουθενά για τρίτη κρίση, αλλά για μία (Έβραίους Θ' 27). Άξια παρατηρήσεως επίσης είναι ή στάση του Ίεχωβά ως προς τον Σατανά· αυτή κι άν είναι άκατανόητη! Τό περίεργο στην όλη αυτή περιπέτεια είναι ότι ό Σατανάς έχει επιτυχία σε **μερικά άτομα**, όπως γράφει ή άνωτέρω «Σκοπιά». Όμως, στό βιβλίό της: «Χιλιετής Βασιλεία», σελ. 151,152 γράφει ότι: «ό Σατανάς και οι δαίμονες του κατορθώνουν νά παραπλανήσουν... Όπως “ή άμμος της θαλάσσης”», δηλαδή, φαίνεται νά είναι άναρίθμητοι... «ένός άκαθόριστου άριθμού

από την αποκατεστημένη ανθρωπότητα». Δέν προλέγεται πόσοι θά είναι, αλλά θά είναι άρκετοί...

Έτσι ό Σατανάς κατορθώνει νά παραπλανήσει για άλλη μία φορά. Η «Σκοπιά» παρουσιάζει τον Σατανά νά επιτυγχάνει στό επίμαχο ζήτημα και νά παραπλανά, όχι την άμαρτωλή ανθρωπότητα, τον κόσμο της πώσεως, αλλά την τελειοποιημένη, την άπηλλαγμένη πάσης άμαρτίας. Η αντίδραση του Ίεχωβά; Προβαίνει σε έκτέλεση του Σατανά και των παρασυρμένων ανθρώπων. Επί τέλους, δυναμικά ό Ίεχωβά επιβάλλει την έξουσία του. Καί διερωτάται κανείς: ποιός ήταν ό σκοπός όλης αυτής της περιπέτειας και ταλαιπωρίας των όπαδών οι όποιοι επί 1000 έτη ζούσαν χιλιετή κρίση;

Μάταια ή θυσία του Ίησου Χριστού· πλήρης ή άποτυχία της διακυβερνήσεως της περίφημης «βασιλείας» των 144.000. Σέ τίποτα δέν ώφελήθηκαν οι όπαδοί, οι όποιοι πιστεύουν σε όλες αυτές τις ιστορίες του «δούλου».

Άς αναλογιστούν -έάν μπορούν-: είναι αυτός ό Θεός Πατέρας της Άγίας Γραφής; Είναι αυτός ό Ίησους Χριστός, τό «έσφαγμένο άρνίο» της αγάπης, για την σωτηρία της ανθρωπότητας;

Με απλά λόγια ο διαλογισμός ορίζεται ως «ή είσοδος σε μία κατάσταση αλλαγμένης συνείδησης μέσω ασκήσεων γιόγκα, έλέγχου της αναπνοής, με τη χρήση κάποιου μάντρα κτλ. Συνδεδεμένες με τις ανατολικές μεταφυσικές φιλοσοφίες, τη Νέα Έποχή και/ή τις Ανατολικές θρησκείες, οι τεχνικές αυτές υποβοηθούν το άδειασμα του μυαλού ή την αναστολή της κριτικής σκέψης»¹². Μάλιστα, «ο διαλογισμός βρίσκεται στην καρδιά του μινύματος του Βούδα»¹³ και «είναι μία σημαντική βουδιστική άσκηση που βοηθά τον αναζητητή να υπερβεί τη διαχωρισμένη ατομική του υπόσταση και να ανακαλύψει τη “Φύση του Βούδα”»¹⁴. Οι ανατολικές πρακτικές ενθαρρύνουν τη συγκέντρωση της προσοχής ώστε να καθηλωθεί ο νους και να αποκοπεί από τα γύρω φαινόμενα. Αυτή η στροφή προς τα μέσα συνοδεύεται από πλήθος τεχνικών όπως η συγκέντρωση της προσοχής σε ένα συγκεκριμένο σημείο¹⁵. Ο νους «εστιάζεται» σε ένα αντικείμενο (σε ένα λουλούδι, έναν κρύσταλλο, τη φλόγα ενός κεριού, την εικόνα του γκουρού, του Βούδα ή ακόμα και του Χριστού), σε ένα μέρος του σώματος, στην αναπνοή, ή σε κάποιο μάντρα κτλ. Τι είναι τα μάντρα; Τα μάντρα είναι συγκεκριμένες «ιερές» λέξεις ή συλλαβές που αναφέρονται σε Ίνδουιστικές θεότητες και πρέπει να επαναλαμβάνονται συνεχώς. «Τα μάντρα δεν είναι κατασκευάσματα ανθρώπου. Σε βαθιές καταστάσεις διαλογισμού φωτισμένοι ασκητές ή γιόγκι τα είδαν ή τα άκουσαν, τα άνεσυραν, ενώ βρίσκονταν σε υπερβατική συνειδησιακή κατάσταση... Τα μάντρα σχεδόν πάντα απευθύνονται προς κάποια θεότητα και διατυπώνονται με συλλαβές ή λέξεις που στην κάθε περίπτωση σχετίζονται με τη θεότητα αυτή»¹⁶. «Το πιό ιερό μάντρα των

Ίνδουιστών είναι το Όμ, ή Υπέροχη Αλήθεια, ο ήχος από τον οποίο δημιουργήθηκε το σύμπαν»¹⁷.

Στη Δύση, για ευνόητους λόγους, ο θρησκευτικός πυρήνας του διαλογισμού συχνά αποσιωπάται. Όμως, στην πραγματικότητα, με το διαλογισμό «αφυπνίζεται κανείς ως προς τη -δήθεν- θειότητά του και συνειδητοποιεί την ταύτισή του με το Απόλυτο Μπράχμαν του Ίνδουισμού ή το Κενό του Βουδισμού»¹⁸.

Σύμφωνα με το Βουδισμό «η πνευματική εμπειρία του ασκητή... βασίζεται πάνω στη συγκλονιστική ανακάλυψη ότι ο πολυπόθητος “εαυτός του” που τόσα χρόνια και με τόσο κόπο έψαχνε, στην πραγματικότητα... δεν υπάρχει! Κι εφόσον δεν υπάρχει “εαυτός”, τότε δεν υπάρχει και Θεός σαν ξεχωριστό όν... Δεν υπάρχει ατομικό όν ή προσωπικότητα που να αντιλαμβάνεται τον “έξωτερικό κόσμο”... Τότε ποιό είμαστε; Μέσα από τη βουδιστική άσκηση αρχίζουμε να υποψιαζόμαστε αυτό που κάποτε απάντησε ο Όδυσσεύς στον Κύκλωπα: «Είμαι ο κανένας»... Εκεί είναι η ουσία του διαλογισμού. Στην κενότητα»¹⁹.

Παραθέτουμε μέρος διαλογισμού από το Γιόγκι Μπατζάν: «Κάθισε και κλείσε τα μάτια σου. Χρησιμοποίησε την ενέργειά σου... Κάθισε σε μία στάση που είναι αναπαυτική για το σώμα σου με τη σπονδυλική σου στήλη ίσια»²⁰. Τώρα άρχισε να φαντάζεσαι πώς είσαι το πιό μεγαλειώδες αυτόφωτο πλάσμα. Είσαι μεγαλειώδης, μεγαλειώδης, μεγαλειώδης, μεγαλειώδης... ένα τέλεια φωτισμένο πλάσμα... Άσε τη σκέψη του μεγαλείου να σε πλημμυρίσει. Είσαι το σύμπαν. Είσαι το Άπειρο Ένα. Είσαι η Υπαρξη των υπάρξεων, το Άνώτατο Όν. Προσηλώσου σε αυτή τη σκέψη»²¹. Από

12. <http://www.watchman.org/cat95.htm>.

13. “The World’s Religions”, έnth. άνωτ., σελ. 201.

14. “Ο Πλήρης Όδηγός του Παγκόσμιου Μυστικισμού”, έnth. άνωτ., σελ. 71.

15. Titmuss Christopher, “Η δύναμη του διαλογισμού”, Κοχλίας, 2005, σελ. 7.

16. “Ο κόσμος της γιόγκα”, έnth. άνωτ., σελ. 323.

17. “Harper’s Έγκυκλοπαίδεια Μυστικιστικών και Παραφυσικών Έμπειριών”, έnth. άνωτ., σελ. 427.

18. “Encyclopedia of New Age Beliefs”, έnth. άνωτ., σελ. 346.

19. “Ο κόσμος της γιόγκα”, έnth. άνωτ., σελ. 360.

20. Η σπονδυλική στήλη πρέπει να είναι ίσια, όχι για λόγους ορθοπεδικής υγείας, αλλά για να μπορεί να «ρέει η ενέργεια».

21. “Κουνταλί Γιόγκα”, έnth. άνωτ., σελ. 177.

αὐτὸ τὸ ἐνδεικτικὸ ἀπόσπασμα καταλαβαίνει κανείς ὅτι ὁ διαλογισμὸς δὲν εἶναι μέθοδος χαλάρωσης ἢ καταπολέμησης τοῦ στρέψ, ἀλλὰ μία γκουρουνιστικὴ μέθοδος, πὸν ὁδηγεῖ στὴν αὐτοπραγμάτωση²².

Πόσο ἀπέχουν ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴ Χριστιανικὴ διδασκαλία εἶναι -νομίζω- σαφέστατο. Ὁ Χριστιανός, διατηρώντας τὴν ἐλευθερία του καὶ τὴ λογικὴ του σκέψη, στρέφεται ἔξω ἀπὸ αὐτόν, στὸν ἕνα, ἀληθινό, προσωπικὸ Θεὸ τῆς Ἀγάπης τὸν ὁποῖο καὶ ἐπικαλεῖται μὲ ταπείνωση, χωρὶς τὴν ψευδῆ πεποίθηση ὅτι θὰ αὐτολυτρωθεῖ μέσω τεχνικῶν. Ἐνῶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαλογισμοῦ²³ εἶναι ἡ καλλιέργεια ἑσφορικοῦ ἐγωισμοῦ, τὸ ψυχασθενικὸ κλείσιμο στὸν ἑαυτό, ἡ ἀπώλεια τοῦ ἑαυτοῦ, ἡ διάλυση τῆς προσωπικότητάς.

Ἀθῶα γιόγκα;

Ἡ γιόγκα, ὅπως προσπαθήσαμε νὰ δείξουμε καὶ ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία, οἱ μέθοδοι καὶ ὁ στόχος τῆς, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα θρησκευτικὴ πρακτικὴ²⁴, ἡ ὁποία ἔχει σήμερα μιὰ τρομακτικὴ ἐξάπλωση σὲ χώρες χριστιανικῆς. Ἀπὸ τὰ Βουδιστικὰ μοναστήρια ἡ γιόγκα ἔχει περάσει στὰ σαλόνια τῆς Δύσης. Τὴ συναντᾶ κανεὶς σὲ ποικίλες ὁμάδες Ἰνδουιστικοῦ καὶ Βουδιστικοῦ προσανατολισμοῦ, σὲ πλῆθος νεοεποχίτικων ἀποκρυφιστικῶν ὁμάδων καὶ παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων, τὴ συναντᾶ κανεὶς σὲ γυμναστήρια, σχολές χοροῦ, ἀκόμα καὶ σὲ σχολεῖα. Ὑπάρχουν πολλὰ κέντρα καὶ ὁμάδες στὴν Ἑλλάδα πὸν ὀργανώνουν μαθήματα γιόγκα, ἀκόμα καὶ γιὰ ἐγκύους καὶ γιὰ παιδιὰ σχολικῆς καὶ προσχολικῆς ἡλικίας. Λένε ὅτι ἡ γιόγκα ἀπευθύνεται σὲ ἀνθρώπους κάθε φυλῆς, θρησκείας ἢ δόγματος. Ὁ καθένας βεβαίως εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀσπαστεῖ τὸν Ἰνδουισμό, τὸν Βουδισμό καὶ τὶς ὅποιες θρησκευτικὲς πρακτικὲς θέλει, ἀλλὰ ἐν γνώσει του καὶ ὄχι

πλανώμενος. Καὶ ὅπωςδήποτε γνωρίζοντας ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι δὲν ὁδηγοῦν στὸ Θεό. **Γιὰ τὸ Χριστιανὸ ἡ γιόγκα εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ δόγματα τῆς πίστεώς του.** Γιὰ νὰ ἀσκήσεις τὴ γιόγκα χρειάζεται νὰ ἀποδεχτεῖς ἐξωχριστιανικὰ δόγματα ὅπως τὶς δοξασίες περὶ ἀπρόσωπου θεοῦ, μετενσαρκώσεως, αὐτολυτρώσεως μέσω τεχνικῶν, τὴν ὑπαρξη καὶ τὴ χειραγώγηση μυστικιστικῆς «ἐνέργειας» κτλ. Γιὰ τὸ Χριστιανὸ ὅλα αὐτὰ συγκρούονται μὲ τὴ Χριστιανικὴ του ιδιότητα. Ἀφοῦ, ὅπως μᾶς λένε οἱ ἴδιοι οἱ δάσκαλοι τῆς γιόγκα, «καὶ μόνο μὲ τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις μπορεῖ κανεὶς νὰ ὁδηγηθεῖ σὲ πνευματικὸ μονοπάτι»²⁵. Ὅπως πολὺ εὔστοχα ἐπισημαίνει ὁ καθηγητὴς Johannes Aagaard, «**ἡ συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων πὸν ἀσκοῦν γιόγκα ὁδηγοῦνται ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶχαν πρόθεση νὰ πᾶνε. Μεταβάλλονται σὲ ἀνθρώπους μὲ νέες ἀξίες, ἐξ-ἰνδουίζονται, καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου ἢ πρόθεσή τους**»²⁶.

Πέρα ἀπὸ τὴ σταδιακὴ μύηση σὲ ἀντιχριστιανικὲς διδασκαλίες, **ἡ γιόγκα συνεπάγεται καὶ σωματικὸν κινδύνον.** Ἐνδεικτικὰ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἡ ἴδια ἡ Ἐνωσις Γιόγκα στὴν Ἀμερικὴ λέει ὅτι τὰ παιδιὰ κάτω τῶν 16 ἐτῶν δὲν πρέπει νὰ κάνουν γιόγκα, διότι αὐτὴ μπορεῖ νὰ βλάψει τὸ σῶμα τους²⁷.

Στὰ ἀρχαῖα κείμενα ἀναφέρονται πολλὲς προειδοποιήσεις ὅτι ἀκόμα καὶ «ἡ χάθα γιόγκα εἶναι ἐπικίνδυνον ἐργαλεῖον»²⁸. Ἐπιπλέον, θὰ πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι «τὸ μυαλὸ τόσο στὸν Ἰνδουισμό ὅσο καὶ στὸ Βουδισμό θεωρεῖται μέρος τοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ συνεπῶς ἐμπόδιο γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀφύπνιση. Ὁ διαλογισμὸς ἔχει σχεδιαστεῖ γιὰ νὰ παρακάμψει τὸ μυαλὸ, χρησιμοποιώντας εἰδικὲς ἀναπνευστικὲς τεχνικὲς»²⁹. Δυστυχῶς, ὅπως τονίζουν κορυφαῖοι Ἀμερικανοὶ θρησκευτικο-

25. Στό ἀρχεῖο μας.

26. <http://www.dci.dk/?artikel=334>.

27. <http://www.navpress.com/EPubs/DisplayArticle/3/3.20.9.html>.

28. <http://www.ankerberg.org/Articles.new-age/NA0902W2.html>.

29. http://cana.userworld.com/cana_meditation.html.

22. + π. Ἀλεβιζόπουλου Ἀντωνίου, «Διαλογισμὸς ἢ προσηχία», ἔκδ. Διάλογος, 1977.

23. Σύμφωνα μὲ καταγεγραμμένους μαρτυρίες πρώην διαλογιζόμενων.

24. www.apologeticsindex.org/y06.html.

λόγοι, «ελάχιστη ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι τὰ περισσότερα συστήματα διαλογισμοῦ πρέπει νὰ ταξινομηθοῦν ὡς ἐκπαίδευση στὸν ἀποκρυφισμό»³⁰. Οἱ αὐθεντίες στὸ διαλογισμό ἐπισημαίνουν ὅτι «ὁ διαλογισμὸς ποὺ περιλαμβάνει γιογκικὲς στάσεις τοῦ σώματος καὶ τεχνικὲς ἀναπνοῆς ξυπνᾶ ἀπόκρυφες ἐνέργειες καὶ ἐπιφέρει ψυχικὲς μεταβολές... ὁ παλιὸς ἄνθρωπος παύει νὰ ὑπάρχει καὶ ἀντικαθιστᾶται ἀπὸ μία ἐντελῶς νέα προσωπικότητα»³¹. Ὁ τρόπος βίωσης τῆς πραγματικότητας ἀλλάζει³² καί, ὅπως συμπεραίνουν οἱ εἰδικοί, ποικίλα ψυχολογικὰ προβλήματα συνδέονται μὲ τὸ διαλογισμό. Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρουμε τὴ μελέτη δύο ψυχιάτρων στὴν Ἀμερική, οἱ ὁποῖοι παρακολούθησαν γιὰ μία δεκαετία ἑκατοντάδες διαλογιζόμενους. Στὴ μελέτη αὐτὴ μὲ τίτλο «Ψυχιατρικὲς ἐπιπλοκὲς τῆς πρακτικῆς τοῦ διαλογισμοῦ» ἀναπτύσσονται οἱ παθολογικὲς καὶ ἄλλες παρενέργειες τοῦ διαλογισμοῦ³³. Ἐπίσης, ἡ Margaret Singer, ποὺ ἦταν κλινικὴ ψυχολόγος καὶ ὁμότιμη καθηγήτρια στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Berkley, κορυφαία ἐρευνήτρια στὸν τομέα τῆς ψυχοσωματικῆς ἰατρικῆς καὶ ἐξειδικευμένη στὶς σέκτες³⁴, παρακολουθώντας πάνω ἀπὸ 70 ἄτομα ποὺ ἀσκοῦσαν διαλογισμό ἀπὸ 4-17 χρόνια, κατέγραψε κάποιες ἀπὸ τὶς βλάβες ποὺ παρουσίαζαν -συχνὰ γιὰ πολλὰ ἔτη- οἱ διαλογιζόμενοι³⁵: ἀπότομη διακοπὴ συνειδήσεως, προσβολὲς ἄγχους, δυσκολίες στὴ μνήμη, ἔλλειψη ὀρίων, ἀνάρμιστα καὶ ἀσύνδετα συναισθηματικὰ ξεσπάσματα,

μακροχρόνια συναισθηματικὴ ἰσοπέδωση, τινάγματα μυῶν, σπασμούς, ὀπτικὲς ψευδαισθήσεις κ.ἄ. Μεγάλο μέρος τῆς συναφοῦς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καταδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ διαλογίζεται «διακινδυνεύει τὴ σωματικὴ, διανοητικὴ καὶ πνευματικὴ του ὑγεία»³⁶. Στὸν κινδύνου ποὺ κρύβει ἡ γιόγκα ἀναφέρονται καὶ «ἡ ὑπερβολικὴ ἐσωστρέφεια, πνευματικὸς ἠδονισμὸς, παλινδρομηση... καὶ συναισθηματικὴ καθήλωση στὸν Γκουρού»³⁷.

Οἱ μελέτες τῶν εἰδικῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ μαρτυρίες ἀνθρώπων ποὺ ἔκαναν γιόγκα ἀναφέρουν, σὺν τοῖς ἄλλοις, «συναισθηματικὲς διαταραχὲς, ἔντονα αἰσθήματα φόβου, κατάθλιψη, δραματικὲς ἀλλαγὲς στὴ διάθεση, ἔντονα ξεσπάσματα θυμοῦ, πόνους, ἀπώλεια τῆς αἴσθησης τοῦ σώματος, προσωρινὴ ἢ μόνιμη ἀπώλεια τῆς λογικῆς...»³⁸. Ὁ ἴδιος ὁ γκουρού Ραζνὶς λέει: «Ἡ ἐμπειρία τοῦ βαθέως διαλογισμοῦ εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ὁ θάνατος... Ὅταν συμβαίνει τόσο ξαφνικά, ἡ τὸ σῶμα ὑποφέρει ἢ τὸ μυαλό... μερικοὶ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τρελαθοῦν»³⁹. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε αὐτὸ ποὺ ὁ γκουρού Μουκτανάντα περιγράφει ὡς διαλογιστικὴ ἐμπειρία του: «Ἦμουν σὲ τρομακτικὴ κατάσταση. Ἡ ἀναπνοή μου ἄλλαξε, ἡ κοιλιὰ μου γέμιζε μὲ ἀέρα, ὅταν εἰσέπνεα ἡ ἀναπνοὴ κρατιόταν μέσα μου. Τὸ μυαλό μου εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τὸ φόβο... Ἄρχισα νὰ βλέπω μικρὰ ἀνθρωπάκια καὶ νὰ παρακολουθῶ τὴν τρέλα μου. Τὸ σῶμα μου ἄρχισε νὰ τινάζεται. Τώρα δὲν ἤμουν ἐγὼ ποὺ διαλογιζόμουν. Ὁ διαλογισμὸς, μοῦ ἐπιβαλλόταν... Ἔβλεπα τὸ σῶμα μου νὰ καίγεται... Μόλις τελείωσαν ὅλα ὁ Μουκτανάντα συμπέρανε ὅτι εἶχε φωτιστεῖ»⁴⁰. Πολλὲς παρόμοιες μαρτυ-

30. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 395.

31. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 222-223.

32. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 390.

33. Epstein Mark & Lief Jonathan, "Psychiatric Complications of Meditation Practice", in "The Journal of Transpersonal Psychology", vol. 13, no 2, 1981.

34. Ἡ Margaret Thaler Singer (1921-2003) στὴν καριέρα της συμβούλευσε καὶ πῆρε συνεντεύξεις ἀπὸ 3.000 μέλη καὶ πρῶν μέλη σεκτῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τους.

35. Singer Thaler Margaret, "Cults in Our Midst -The Continuing Fight Against their Hidden Menace", John Wiley, 2003, κεφ. 6.

36. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 396.

37. Harper's Ἐγκυκλοπαίδεια Μυστικιστικῶν καὶ Παραφυσικῶν Ἐμπειριῶν", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 101.

38. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ. στὰ κεφάλαια «Γιόγκα» καὶ «Διαλογισμὸς» καὶ στὸ ἀρχεῖο μας.

39. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 237.

40. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 393.

ΙΗ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἱερόν Προσκύνημα Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου
(Προκόπι Εὐβοίας, 16.10.2006-19.10.2006)

Μέ θέμα: «Οἱ “ἐμπειρίες” στίς αἱρέσεις καί στήν παραθρησκεία», πραγματοποιήθηκε καί ἐφέτος ἡ ΙΗ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἱρέσεων καί παραθρησκείας.

Ἡ Συνδιάσκεψη, πού τελοῦσε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, ἔλαβε χώραν στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, στό Προκόπι Εὐβοίας, ἀπό 16/10 μέχρι 19/10/2006, μέ τήν φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου καί ὑπό τήν προεδρεία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων.

ρίες μᾶς ὀδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι αὐτό πού στή Δύση συχνά χαρακτηρίζεται ὡς «τρέλα, κατοχή ἀπό πνεύματα ἢ δαιμονοληψία» στήν Ἀνατολή ὀρίζεται ὡς «φωτισμός»⁴¹. Καί δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων πού ξεκίνησαν πειραματιζόμενοι μέ τήν «ἀθώα» γιόγκα καί κατέληξαν στήν τρέλα καί στό δαιμονισμό⁴², σέ ἐπικοινωνίες μέ πνεύματα, πού ἄλλοτε ἀναγνωρίζονται ὡς κακά, ἄλλοτε ἐκλαμβάνονται ὡς «θεοί» πού «κατευθύνουν» τόν οἰκοδεσπότη πού τὰ «φιλοξενεῖ». Συχνά οἱ συνέπειες εἶναι τραγικές.

Ἄντι ἐπιλόγου.

Ἐπειδὴ δέν γνωρίζουμε οὔτε τήν ἀπόκρυ-

Συμμετεῖχαν σ' αὐτήν Ἐντεταλμένοι 9 Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί 62 Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Κρήτης καί τῆς Δωδεκανήσου.

Μέ βάση τίς εἰσηγήσεις, συζητήσεις καί προτάσεις τῶν συνέδρων, ἡ Συνδιάσκεψη κατέληξε στά ἐξῆς:

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

1) Τοῦς τελευταίους αἰῶνες ἐπικράτησε στόν χῶρο τῆς Δυτικῆς κυρίως Εὐρώπης ἓνα πνευματικό κίνημα, πού ἀπέρριπτε κάθε θρησκευτικό μεταφυσικό κριτήριο στά θέματα τῆς ζωῆς -ὁ Διαφωτισμός. Οἱ ἀρχές τοῦ Διαφωτισμοῦ ὀδήγησαν τόν κόσμον σέ ἀπολυτοποίηση τοῦ «ὀρθοῦ λόγου» (raison) σέ βαθμό πού κατά κυριολεξία ξέρανε καί στέγνωσε τήν ἐσωτερική ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

φη παράδοση οὔτε τή δυναμική τῆς πνευματικῆς ἐξαπάτησης θά πρέπει νά εἶμαστε προσεκτικοί. Καί ὅποιος στοχεύει σέ σωματική ἄσκηση, ἄς διαλέξει ἓνα πρόγραμμα πού θά ἔχει στόχο τή σωματική ἄσκηση καί ὄχι τήν ἔνωση μέ τὸ «θεῖο».

ἽΟλα αὐτὰ τὰ καταθέσαμε χωρὶς νά ἔχουμε τίποτα ἀπολύτως ἐναντίον τῶν δασκάλων ἢ τῶν ἀσκούμενων στή γιόγκα, τοὺς ὁποίους καί σεβόμαστε, ἀλλὰ θεωρώντας ὅτι κάποια σύντομα πορίσματα μακρόχρονης μελέτης πάνω στό θέμα θά πρέπει νά εἶναι διαθέσιμα σέ ὅποιον καλοπροαίρετα ἀναζητεῖ καί θέλει νά μάθει ἀλήθειες πού συχνά ἀποσιωπῶνται. Ἡ ἀλήθεια πάντα ἐλευθερώνει. Καί ὁ πραγματικός ἀναζητητής εἶναι πάντα ἀνοιχτός πρὸς τήν ἀλήθεια.

41. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 397.

42. "Encyclopedia of New Age Beliefs", ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 223.

2) Όμως ο κόσμος αντέδρασε. Πρώτα μετό φιλοσοφικό-κοινωνικό κίνημα του ρομαντισμού και στην συνέχεια με τά επαναστατικά κινήματα. Άλλά με την πάροδο του χρόνου έπαυσαν και αυτά νά ένθουσιάζουν. Και τό κενό πού δημιουργήθηκε στόν έσωτερικό κόσμο μας, κατά φυσική συνέπεια, ο κάθε άνθρωπος, άτομικά πλέον, στην εποχή μας, αγωνίζεται νά τό καλύψει με υποκειμενικές προσωπικές του ο καθένας εμπειρίες. Άλλοι με σωματικές. Άλλοι με συναισθηματικές-έσωτεριστικές. Άλλοι με θρησκευτικές· δηλαδή με εμπειρίες αισθήσεων, γιά τίς όποιες δέν χωράει άμφισβήτηση, άφοϋ μαρτυροϋν ότι ο Θεός δέν είναι οϋτε συναισθήματα, οϋτε μεταφυσικές άναζητήσεις, αλλά εμπειρική πραγματικότητα.

3) Έπισημαίνεται ότι ή πληθώρα θρησκευτικών εμπειριών δέν μπορεί νά χωρέσει «στό ίδιο καζάνι» και είναι επιτακτική άνάγκη διάκριση των γνησιών εμπειριών από τίς νόθες τόσο ξεκάθαρα πού νά μήν ύπάρχουν περιθώρια γιά «γκρίζες ζώνες» και άμφισβητούμενα έδάφη. Τό έργο αυτό τό κάνει ο ίδιος ο Θεός, ο όποιος δίδει στόν λαό του την πληροφορία ότι οί θρησκευτικές εμπειρίες κατανέμονται σέ δύο κατηγορίες: α) στίς γνήσιες, δηλαδή σέ αισθητές εμπειρίες του μόνου άληθινού Θεού, στην ζωή του λαού Του και του κόσμου· και β) στίς νόθες, δηλαδή σέ εμπειρίες από ψευδείς θεούς, από «θεούς», πού με κριτήριο αντικειμενικές άλήθειες-παρεμβάσεις ενός άλλου θεού, γίνεται σαφές ότι δέν είναι «θεοί», αλλά όντότητες ενός κόσμου υπεραισθητού, σαφώς κατώτερες από τον μόνο άληθινό Θεό. Οί άγιες Γραφές μας (ή Παλαιά και ή Καινή Διαθήκη) τεκμηριώνουν την πραγματικότητα της διακρίσεως αυτής.

4) Όλες αυτές οί όντως έντυπωσιακές εμπειρίες δέν ήσαν παρά μαγικές δαιμονικές ένέργειες, πού μαρτυροϋν ότι πίσω από αυτές εκρύπτονταν και κρύπτονται άκόμη, σέ άνάλογες περιπτώσεις, στοιχεία δαιμονικά. Τοϋτο προκύπτει σαφέστατα, όχι μόνο από την μαρτυρία των άγιων Γραφών, αλλά και των συγγραφέων της εποχής πού ο ειδωλολατρικός κόσμος κατέρρεε (Έκαι ΣΤ΄ αιώνας μ.Χ.).

5) Στην εποχή μας και στόν χώρο μας τελευταία κάνει την εμφάνισή του και ο ένδοξιστικός και βουδιστικός γκουρουϊσμός, πού έρχεται σαν ύποκατάστατο της μή ζητουμένης παρουσίας του Θεού. Προσφέρει σαν λύση έναν τάχα δάσκαλο, έναν γκουρου, έναν άνθρωπο, πού με βάση μυθολογικές άνθρωπολογίες των ένδιών πρέπει νά είναι μία νέα ένσάρκωση ή μετενσάρκωση μιās ένδικής θεότητας, και πρέπει νά γίνει δεκτός σαν «άπόλυτη άυθεντία», στην όποία δέν επιτρέπεται καμμία έναντίωση, άφοϋ είναι ο μόνος πού δείχνει τό «μονοπάτι-άτραπό». Η χριστιανική πίστη δέν άποδέχεται ύπαρξη ανθρώπων πού τάχα έχουν άπό μόνοι τους δυνατότητα άνόδου σέ καταστάσεις υπερφυσικές.

6) Οί νόθες εμπειρίες δέν περιορίζονται μόνο στόν έξωχριστιανικό χώρο. Άτυχώς κάνουν την εμφάνισή τους και στόν χώρο του Χριστιανισμού. Τέτοιες είναι οί τάχα εμπειρίες των ήγετων της παραχριστιανικής κινήσεως των Μορμόνων, και ήγετων και μελών ομάδων του νεοπεντηκοστιανικού κινήματος, όπου έχουν εμπειρίες τάχα κοινωνίας του άγίου Πνεύματος με νοσηρές άναρθρες κραυγές, πού τίς παρουσιάζουν σαν χάρισμα γλωσσολαλιās, και άλλες εμπειρίες, πού θυμίζουν καταστάσεις δαιμονοληψίας.

7) Μέσα στόν χώρο της Όρθόδοξης Έκκλησίας έχουμε ποικιλία από γνήσιες εμπειρίες θεϊκές. Αυτές είναι: α) Η έν άγίω Πνεύματι άγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, άγαθοσύνη, πίστις, πραότης, έγκράτεια. β) Η γλυκύτητα της θείας λατρείας και της μετανοίας, ή άγάπη προς τον Χριστό, ή μέθεξη του άγίου Πνεύματος και ή γιά όλα ένθεη εύγνωμοσύνη προς τον Σωτήρα και Δωρεοδότη Κύριο Ίησού Χριστό, πού έγινε άνθρωπος, σταυρώθηκε, πέθανε στόν Σταυρό και άναστήθηκε γιά μās, γιά νά μās προσφέρει την αιώνια λύτρωση και σωτηρία. Η Άνάσταση του Χριστού και ή Πεντηκοστή, πού βιώνονται με τό Βάπτισμα και τό Χρίσμα και όλα τά Μυστήρια, είναι εμπειρίες της Χριστιανικής Πίστης στην βίωση των όποίων καλεί ή Έκκλησία τά

μέλη της. Καί γ) τά χαρίσματα, πού ἔχει δώσει στήν Ἐκκλησία εἰς διακονίαν, ἱερωσύνη, Θεία Εὐχαριστία καί ἡ πάντοτε ἐνεργοῦσα θεία καί ἀκατάλυτη δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Παράλληλα ὁμως, μέσα στόν χώρο τῆς ἀγίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας προσπαθεῖ ὁ σατανᾶς μέ ποικίλους τρόπους νά παρεισάγει νόθες ἐμπειρίες, μέ στόχο τήν ἀλλοίωση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος. Αὐτές εἶναι: Ἡ ἐκκοσμίκευση, ὁ ἀνθρωποκεντρισμός καί οἱ ἐσωτεριστικές τάσεις, πού παρουσιάζουν κάποια νεώτερα πνευματικά βιβλία καί ἀκόμα περισσότερο ἡ ἀποδοχή καί ἄσκηση πρακτικῶν τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν (γιόγκα, διαλογισμός καί ἄλλα), καί τέλος ἡ παρατηρούμενη ἔντονη προσωπολατρία.

8) Τίς νόθες ἐμπειρίες, ἀκόμα καί τίς πιό δυνατές τῆς μαγείας καί τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καί ἄλλων πρακτικῶν, συνήθων στόν μαγικό κόσμο τοῦ παγανισμοῦ-εἰδωλολατρίας, παλαιᾶς καί νέας, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τίς ἀπορρίπτει, ἀλλά καί μέ τήν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τίς εὐχές τῶν ἱερέων τῆς καταδεικνύει ὅτι εἶναι δαιμονικές καί τίς καταλύει.

9) Ἐπισημαίνεται, ἀκόμη, ὅτι στήν βίωση νόθων ἐμπειριῶν στρέφονται πολύ εὐκόλα

πρόσωπα, πού λόγω ψυχολογικῶν δομῶν καί ἰδιοσυγκρασίας εἶναι σέ ἰδιαίτερο βαθμό καί ἐπιρρεπῆ σ' αὐτές καί πιό εὐάλωτα. Καί γι' αὐτό πρὸς αὐτούς χρειάζεται πολλή ἀγάπη καί μακροθυμία.

10) Ἡ σύγχρονη λαχτάρα, κυριολεκτικά λαίμαργία γιά ἐμπειρίες, τόσο χαρακτηριστική στήν ἐποχή μας, πηγάζει ἀπό τόν παθολογικό ἐγωκεντρισμό, αὐτονόητο φυσικό ἀποτέλεσμα τῆς ὑποβάθμισης τῆς πίστεως στόν Χριστό καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ὁδηγεῖ σέ πολλά καί δύσκολα προβλήματα στό χώρο τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας, πού εἶναι ὁ κύριος χώρος τῆς ἐν Χριστῷ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ γνήσιες ἐμπειρίες εἶναι ἡ μόνη ὑγιῆς ἔξοδος ἀπό τά ἀδιέξοδα, στά ὁποῖα ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο ὁ ἐγωκεντρισμός του καί οἱ λάθος δρόμοι, ἀτραποὶ καί μονοπάτια τῆς ποικιλώνυμης πλάνης.

11) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει χρέος, ἀπό τόν Κύριό Της καί κοινό Σωτῆρα ὄλων, νά ἀγκαλιάσει μέ στοργή κάθε πλανημένο καί νά τόν ὁδηγήσει νά καταλάβει, ὅτι τό Εὐαγγέλιο, τό μήνυμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, εἶναι τό πιό χαρούμενο μήνυμα στόν κόσμο, ἡ μόνη ἀληθινή διέξοδος ἀπό τά ἀδιέξοδα.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΙΗ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Δευτέρα, 16.10.2006

18.30 Ἀγιασμός.

Χαιρετισμός, ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου.

Μηνύματα.

Κήρυξη ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου.

Ἐτήσια ἐνημέρωση, ὑπό τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ, Γραμματέως τῆς Σ.

Ε. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων.

Ἐπὶ τοῦ Προγράμματος.

Τρίτη, 17.10.2006.

09.00 Α' Εἰσήγηση: Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος: «Ἐμπειρίες - θεῖες ἀποκαλύψεις: γνήσιες καί νόθες».

09.45 Β' Εἰσήγηση: Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Δανιὴλ Ἀεράκης: «Διάκριση ἐμπειριῶν στήν Ἁγία Γραφή».

10.30 Συζήτηση επί των δύο Εισηγήσεων.

11.30 Γ΄ Εισήγηση: Έλλογιμ. Καθηγητής κ. Ανέστης Κεσελόπουλος: «Διάκριση έμπειριών στους Άγιους Πατέρες».

12.15 Δ΄ Εισήγηση: Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης κ. Χριστοφόρος Τσιάκκας: «Έμπειρίες: Διανοητικός χειρισμός και αλλοίωση τής προσωπικότητας του ανθρώπου».

13.00 Συζήτηση επί των δύο Εισηγήσεων.

17.00 Ε΄ Εισήγηση: Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Αντώνιος Πινακούλας: «Οι έμπειρίες στην σύγκρουση Έκκλησίας και νεοπαγανισμού».

17.45 ΣΤ΄ Εισήγηση: Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ευάγγελος Γκανᾶς: «Η ανάγκη του συγχρόνου ανθρώπου για έμπειρίες: μιά Όρθοδοξη προσέγγιση».

18.30 Συζήτηση επί των δύο Εισηγήσεων.

Τετάρτη, 18.10.2006.

09.00 Ζ΄ Εισήγηση: Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης κ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου: «Πνευματικές έμπειρίες στους Μορμόνους».

Συντονιστής Προγράμματος: π. Κυριακός Τσουρός.

09.45 Η΄ Εισήγηση: Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης κ. Δανιήλ Γούβαλης: «Πνευματικές έμπειρίες στους Πεντηκοστιανούς».

10.30 Συζήτηση επί των δύο εισηγήσεων.

11.30 Θ΄ Εισήγηση: Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Θεορός: «Ψυχολογική ανάλυση των θρησκευτικών πνευματικών έμπειριών».

12.15 Ι΄ Εισήγηση: Έντιμότ. κ. Γεώργιος Κρίππας: «Θεολογία και Νόμος».

13.00 Συζήτηση επί των δύο Εισηγήσεων.

17.00 ΙΑ΄ Εισήγηση: Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Γεωργόπουλος: «Οι έμπειρίες στον Γκουρούϊσμό υπό τό φῶς τής Όρθοδόξου Παραδόσεως».

17.45 Συζήτηση.

18.00 Οι Έντεταλμένοι και τό έργο τους (α΄).

Πέμπτη, 19.10.2006.

09.0 Οι Έντεταλμένοι και τό έργο τους (β΄).

10.00 Έπεξεργασία Πορισμάτων.

11.00 Γενική συζήτηση-Πορίσματα-Άνακοινωθέν.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Άπό τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, **89,5 FM**, μεταδίδονται οι έξής εκπομπές:

1) **Όρθόδοξη Μαρτυρία & Ζωή. Παρασκευή, 12.30-13.00.**

Έπιμελείται και παρουσιάζει ό Γραμματεός τής Σ. Ε. επί των αίρέσεων, π. Κυριακός Τσουρός.

2) **Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστεως. Τετάρτη, 16.00-17.00 & 12.00-1.00.**

Παραγωγός: Π. Ε. Γ. (Πανελλήνια Ένωση Γονέων για τήν Προστασία του Έλληνορθοδόξου Πολιτισμού, τής Οικογενείας και του Άτόμου). Παρουσιάστρια: κ. Αϊκατερίνη Άναγνωστοπούλου.

3) **Έκκλησία και Αίρέσεις. Πέμπτη, 16.30-17.00 & 2.00-2.30.**

Παραγωγός: Π. Ε. Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ. Ε. επί των αίρέσεων. Παρουσιάστρια: κ. Αϊκατερίνη Άναγνωστοπούλου.

4) **Όρθοδοξία και κακοδοξία. Πέμπτη, 2.30-3.00**

Έπιμελείται και παρουσιάζει ό Αρχιμ. π. Δανιήλ Γούβαλης.

Ίστοσελίδα τής **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:**

www.ecclesia.gr, e-mail: **iera-synodos@ecclesia.gr**,

Ίστοσελίδα τής **Π. Ε. Γ.:** **www.ppu.gr**

Mark Elias Johns

Μετάφραση-προσαρμογή: Ιωάννου Κ. Μηλιώνη

Ο Νίκ Μάρβελ

και ο Πόλεμος με το Θηρίο

ΤΟ "ΠΑΙΔΙΚΟ" ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΠΑΤΡΑ 2006

Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟ

Ένα βιβλίο του Mark Elias Johns
σέ μετάφραση και προσαρμογή
Γιάννη Μηλιώνη.

Ο «Νίκ Μάρβελ» είναι ένα «μυθιστόρημα», όμως ένα «μυθιστόρημα» αλλοιώτικο από τ' άλλα.

Είναι γραμμένο για παιδιά, αλλά, όπως λέει κι ο μεταφραστής του, για παιδιά από 9 μέχρι και 99 ετών.

Είναι γραμμένο για τὰ παιδιά τῆς γενιάς αὐτῆς καὶ μέσα σ' αὐτό, τὰ νέα παιδιά θὰ συναντήσουν τὴ γενιά τους, μέ τὰ καλά της καὶ τὴν ἀσχήμια της κι ἴσως στό τέλος νά θελήσουν ν' ἀξιοποιήσουν τὰ καλά.

Ο «Νίκ Μάρβελ» είναι ένα «μοντέρνο» βιβλίο, πού μιλά στά σημερινά παιδιά στή γλώσσα τους, στή γλώσσα, πού αὐτά καταλαβαίνουν καὶ μέσα ἀπό τὴ γλώσσα αὐτὴ

περνᾶ κάποια ἄλλα πράγματα, πού τὰ σημερινά παιδιά ἴσως δέν ἄκουσαν ποτέ κι ἴσως δέν φαντάζονται κἄν ὅτι ὑπάρχουν.

Ο «Νίκ Μάρβελ» γράφτηκε γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ παιδί σου, ἀλλὰ εἰδικά γράφτηκε γιὰ τὸ παιδί τοῦ «γείτονα», πού δέν ἔχει καὶ πολλές σχέσεις μέ τὴν Ἐκκλησία.

Κάποια ἀπό τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα πού ἐμπλέκονται στό «μῦθο» εἶναι φανταστικά, κάποια ἄλλα ὅμως ὄχι, κι ἀπό ἐσένα ἐξαρτᾶται νά βρεῖς τελικά τὴν ἄκρη.

Ἀξίζει νά τὸ διαβάσεις τὸ «μυθιστόρημα» αὐτό. Θά σοῦ λύσει πολλά ἐρωτήματα, πρὶν σοῦ δημιουργήσει καινούργια.

«Νίκ Μάρβελ»: Διάβασέ το, διάδωσέ το, χάρισέ το ὅπου μπορεῖς!

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καὶ ἐφέτος, στά πλαίσιά της Π.Ε.Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκηνικοῦ τῶν Αἰρέσεων καὶ τῆς Παραθρησκείας:

1. Ὅμαδα Μελέτης τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καὶ δράσης τῆς Ἑταιρίας «Σκοπιά» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» (Κάθε Τετάρτη, 6.00'-7.00' μ.μ.)
2. Ὅμαδα Μελέτης τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καὶ δράσης τῶν Πεντηκοστιανῶν. (Κάθε Δευτέρα, 6.00'-8.00' μ.μ.)
3. Ὅμαδα Μελέτης τῶν Ἀρχαιολατρικῶν καὶ Νεοπαγανιστικῶν ρευμάτων. (Κάθε Δευτέρα, 6.30'-8.30' μ.μ.)
4. Ὅμαδα Μελέτης τοῦ σκηνικοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς» (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο-Γνωστικές, Σατανιστικές, κ.λπ. ὁμάδες). (Κάθε Τετάρτη, 7.00'-8.00' μ.μ.)

Τὰ Μαθήματα πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τὴν Ε.Ρ.Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: 210 6396665.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή.
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life.
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας.
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία.
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ'.
6. Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση.
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ'.
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία.
9. Μετεναρ୍କωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β'.
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση.
11. Ντοκουμέντα γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία.
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμο τοῦ Ἐωσφόρου.
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων.
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20).
16. Νεοσατανισμός, Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση.
17. Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν.
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

20. Προβληματική καί στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπροῦκλιν, τόμοι Α', Β' καί Γ'.
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια.
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄκομη συνιστοῦμε

24. Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικές πνευματικές ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, Ἀλιάρτος 20-26/9/1995.
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
28. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
29. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Σαηεντολογία. Γνωστή θρησκεία ἢ παραθρησκεία; Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
30. Λεωνίδου Ι. Φιλιππίδου. Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
31. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναί ἢ ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;», Δ' ἔκδοση, Ἀθήνα, ΠΕΓ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιά τήν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς (τηλ. 23710-41880).
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάκκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντική, κοινωνική καί νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου.
3. Α' Εὐρωπαϊκή συνδιάσκεψη - Καταστροφικές λατρεῖες καί ψυχο-ομάδες, Λεμεσός, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-5725-712839).
4. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλαγκόφτη, Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή, ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ.: 2310-222.511).

Τά παραπάνω βιβλία διατίθενται στά βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δέν βρῆσατε τά βιβλία 1-31, μπορεῖτε νά ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (210)6082271 & (210)6396665, προκειμένου νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπί ἀντικαταβολῆ.